

பதிப்புத் துறை

# பாரதிதாசனின் புகழ்பெற்ற கவிதைகள்

Popular Poems of  
**BHARATHIDASAN**

மொழிபெயர்ப்பு

எம்.எஸ். வேங்கடாசலம்

English Rendering:

**M.S. VENKATACHALAM**

முகவுரை

டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதி

முதலமைச்சர், தமிழ்நாடு

Preface by

**Dr. KALAINAR KARUNANIDHI**

Chief Minister of Tamil Nadu



**BHARATHIDASAN UNIVERSITY**  
**TIRUCHIRAPPALLI - 620 024**

## 1. சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்

குயில்கூவிக் கொண்டிருக்கும்; கோலம் மிகுந்த  
மயிலாடிக் கொண்டிருக்கும்; வாசம் உடையநற்  
காற்றுக் குளிர்ந்தடிக்கும்; கண்ணாடி போன்றநீர்  
ஊற்றுக்கள் உண்டு; கனி மரங்கள் மிக்க உண்டு;  
பூக்கள் மணங்கமழும்; பூக்கள்தொறும் சென்றுதே  
னீக்கள் இருந்தபடி இன்னிசைபாடிக்களிக்கும்;  
வேட்டுவப் பெண்கள் விளையாடப் போவதுண்டு;  
காட்டு மறவர்களும் காதல்மணம் செய்வதுண்டு;  
நெஞ்சில் நிறுத்துங்கள்; இந்த இடத்தைத்தான்  
சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல் என்று சொல்லிடுவார்.

சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலிலே ஓர் நாளில்  
கொஞ்சம் குறையமணி நான்காகும் மாலையிலே  
குப்பன் எனும் வேடக் குமரன் தனியிருந்து  
செப்புச் சிலைபோலே தென் திசையைப் பார்த்தபடி  
ஆடா தசையாமல் வாடிநின்றான், சற்றுப்பின்,  
வாடாத பூழுடித்த வஞ்சிவரக் கண்டான்.  
வரக்கண்ட தும்புப்பன் வாரி அணைக்கச்  
சுரக்கின்ற காதலொடு சென்றான். - "தொடாதீர்கள்!"  
என்று சொன்னாள் வஞ்சி, இளையான் திடுக்கிட்டான்.

குன்றுபோல் நின்றபடி குப்பன் உரைக்கின்றான்;  
"கண்ணுக்குள் பாவையே! கட்டமுதை நான் பசியோடு  
உண்ணப்போம் போதுநீ ஓர்தட்டுத் தட்டிவிட்டாய்!



தாழச் சுடுவெய்யில் தாளாமல் நான்குளிர்ந்த  
நீழலைத்தா வும்போது நில்என்று நீதடுத்தாய்!  
தொட்டறிந்த கையைத் தொடாதே என்றாய்! நேற்றுப்  
பட்டறிந்த தேகசுகம் விட்டிருக்கக் கூடுவதோ?  
உன்னோடு பேச ஒருவாரம் காத்திருந்தேன்;  
என்னோடு முந்தாநாள் பேச இணங்கினாய்!  
நேற்றுத்தான் இன்பக் கரைகாட்டி னாய்! இன்று  
சேற்றிலே தள்ளிவிட்டாய்! காரணமும் செப்பவில்லை.”

\*

\*

\*

என்றுரைக்கக் கேட்ட இளவஞ்சி, “காதலரே!  
அன்றுநீர் சொன்னபடி அவ்விரண்டு மூலிகையைச்  
சஞ்சிவி பர்வதத்தில் தையலெனைக் கூட்டிப்போய்க்  
கொஞ்சம் பறித்துக் கொடுத்தால் உயிர்வாழ்வேன்;  
இல்லையென்றால் ஆவி இரா தென்றாள். வேட்டுவன்”  
‘கல்லில் நடந்தால்உன் கால்கடுக்கும்’ என்றுரைத்தான்.  
‘கால்இரண்டும் நோவதற்குக் காரணமில்லை, நெஞ்சம்,  
மூலிகைஇ ரண்டின்மேல் மொய்த்திருப்ப தால்’ என்றாள்.  
‘பாழ்விலங்கால் அந்தோ! படுமோசம் நேரும்’ என்றான்.  
‘வாழ்வில்எங்கும் உள்ளதுதான் வாருங்கள்’  
என்றுரைத்தாள்.

\*

\*

\*

‘அவ்விரண்டு மூலிகையின் அந்தரங்கம் அத்தனையும்,  
இவ்விடத்திற் கேட்டுக்கொள்’ என்றுரைப்பான் குப்பன்:  
‘ஒன்றைத்தின் றால்இவ் வுலகமக்கள் பேசுவது  
நன்றாகக் கேட்கும்; மற்றொன்றைவா யில்போட்டால்  
மண்ணுலகக் காட்சிலாம் மற்றிங் கிருந்தபடி  
கண்ணுக் கெதிரிலே காணலாம். சொல்லிவிட்டேன்;  
ஆதலால் மூலிகையின் ஆசை தணி’ என்றான்.  
‘மோதிடுதே கேட்டபின்பு மூலிகையில் ஆசை’ என்றாள்.  
‘என்னடி! பெண்ணேநான் எவ்வளவு சொன்னாலும்





சொன்னபடி கேட்காமல் தோஷம் விளைக்கின்றாய்,  
பெண்ணுக் கிதுதகுமோ? வண்ணமலர்ச் சோலையிலே,  
எண்ணம்வே றாகி இருக்கின்றேன் நான்' என்று  
கண்ணை அவள் கண்ணிலிட்டுக் கையேந்தி நின்றிட்டான்.

\*

\*

\*

'பெண்ணுக்குப் பேச்சுரிமை வேண்டாம் என் கின்றீரோ?  
மண்ணுக்கும் கேடாய் மதித்தீரோ பெண்ணினத்தை?  
பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசந் திருநாட்டு  
மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே.  
ஊமைஎன்று பெண்ணை உரைக்குமட்டும் உள்ளடங்கும்  
ஆமை நிலைமைதான் ஆடவர்க்கும் உண்டு!  
புலன் அற்ற பேதையாய்ப் பெண்ணைச்செய் தால்அந்  
நிலம்விளைந்த பைங்கூழ் நிலைமையும் அம்மட்டே.  
சித்ரநிகர் பெண்டிர்களைச் சீரழிக்கும் பாரதநற்  
புத்ரர்களைப் பற்றியன்றோ பூலோகம் தூற்றுவது?  
சற்றுந் தயங்கேன் தனியாய்ச்சஞ் சீவிமலை  
உற்றேறி மூலிகையின் உண்மை அறிந்திடுவேன்;  
மூலிகையைத் தேட முடியாவிட்டால், மலையின்  
மேலிருந்து கீழே விழுந்திறக்க நானறிவேன்.  
ஊரிலுள்ள பெண்களெல்லாம் உள்ளத்தைப் பூர்த்திசெயும்  
சிரியர்க்கு மாலையிட்டுச் சீரடைந்து வாழ்கின்றார்.  
தோகை மயிலே! இதைநீகேள் சொல்லுகின்றேன்.  
நாகம்போல் சிறுகின்ற நாதரிடம் சொல்லிவிடு.  
பச்சிலைக்குச் சஞ்சீவி பர்வதம்செல்வேன்' என்றாள்.

\*

\*

\*

'அச்சுப் பதுமையே! ஆரணங்கே! நில்லேடி!  
நானும் வருகின்றேன் நாயகியே! நாயகியே!  
ஏனிந்தக் கோபம்? எழிலான காதலியே!  
என்றுகுப்பன் ஓடி இளவஞ்சியைத் தழுவி  
நின்றான். இளவஞ்சி நின்று மகிழ்வற்றாள்.

Distress you create casting away my words.  
 See, I'm now in the height of mirthful mood!"  
 So saying he threw at her a soulful glance  
 And stood holding out his hands for her!

\*

\*

\*

"Do you deny women the freedom of speech  
 And treat them worse than even the sod?  
 Till we sever the shackles of women,  
 Our country's freedom cannot surely dawn!  
 As long as women are stifled in silence  
 Like a turtle, men can fare no better!  
 If the women of our land are cowards  
 So will be the children of our domain!  
 Hasn't the entire civilized world  
 Looked down upon the men of our land,  
 For gagging the rights of our women?  
 No more hesitation I've got to climb up  
 This Sanjeevi Mount and make a hunt  
 For the herbs with all my heart and soul.  
 And, if by chance, I fail in my mission,  
 I will leap from the hill and end my life!  
 'Oh, peacock! Listen and tell him this:  
 The women in my place lead happy lives  
 Wedded to men who willingly fulfill  
 All the avowed ambitions of their life!  
 Ill-fated I am, but with will so strong,  
 I start my ascent! Tell it to my fretting man!"

\*

\*

\*

"Sculpted beauty, my love! Stop awhile,  
 Let me too come with you, dear damsel.  
 Why this temper, my lovely lass?"  
 So Kuppan spoke and in his embrace  
 The pretty girl felt entrancing bliss!

'அவ்விரண்டு மூலிகையில் ஆரணங்கே நீ ஆசை  
இவ்வளவு கொண்டிருத்தல் இப்போது தான் அறிந்தேன்,  
கூட்டிப்போய்ப் பச்சிலையைக் கொய்து தருகின்றேன்;  
நீட்டாண்மைக் காரி! எனக்கென்ன நீதருவாய்?'  
என்று மொழிந்தான் எழுங்காத லால்குப்பன்.  
'முன்னே இலைகொடுத்தால் முத்தம் பிற' கென்றான்.  
'என்கிளியே நீமுத்தம் எத்தனை வாய்?' என்றான்.  
'என்றன் கரத்தால் இறுக உமைத்தமுவி  
நோகாமல் முத்தங்கள் நூறுகொடுப் பேன்' என்றான்.  
'ஆசையால் ஓர் முத்தம் அச்சாரம் போ'டென்றான்.  
'கேலிக்கு நேரம் இதுவல்ல, கேளுங்கள்;  
மூலிகைக்குப் பக்கத்தில் முத்தம் கிடைக்கும்' என்றான்.

\*

\*

\*

குப்பன் தவித்திட்டான், காதற் கொடுமையினால்.  
எப்போது நாம் உச்சிக் கேறித் தொலைப்பதென  
அண்ணாந்து பார்த்திட்டான் அம்மலையின் உச்சிதனை!  
கண்ணாட்டி தன்னையும் ஓர் கண்ணாற் கவனித்தான்.  
வஞ்சிஅப் போது மணாளன் மலைப்பதனைக்  
கொஞ்சம் அவமதித்துக் கோவை உதடு  
திறந்தான். திறந்து சிரிக்குமுன், குப்பன்  
பறந்தான் பருவதமேல் பாங்கியையும் தூக்கியே!  
கிட்டரிய காதற் கிழத்தி இடும்வேலை  
விட்டெறிந்த கல்லைப்போல் மேலேறிப் பாயாதோ!  
கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்  
மண்ணில் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர்கடுகாம்!  
மாமலைதான் சென்னி வளைந்து கொடுத்ததுவோ,  
நாம்மலைக்கக் குப்பன் விரைவாய் நடந்தானோ?  
மங்கையினைக் கீழிறக்கி, 'மாதே! இவைகளே  
அங்குரைத்த மூலிகைகள்; அட்டியின்றிக் கிள்ளிக்கொள்'  
என்றுரைத்தான் குப்பன். இளவஞ்சி தான்மகிழ்ந்து



"I can fairly guess the depth of your desire  
For the herbs and so I do assure you  
To get you there and them to you!  
But, my pet, what will be the reward?"  
"Herbs first and my kisses next," said she.  
"How many kisses, my darling?" he asked.  
"Hugging you to my bosom tight  
One hundred I will give, soft and sweet!"  
"Then why not just one in advance now?"  
"See, this is not time for jests and pranks!  
Near the herbs I will make generous grants!"

\*

\*

\*

Knowing not the way out, he stood nonplussed:  
"How am I to climb this lofty mount?" –  
He shuddered a moment and surveyed the hill.  
The naughty damsel's mocking lips  
Suddenly stirred his manly pride!  
Carrying the girl on his shoulders  
Strong as a hill, he darted up the hill!  
Such is the wooing woman's charm and spell!  
The bewitching glance of the beloved's eyes  
Makes the mountains seem but a mustard seed!  
Did the mount bend its head for the lad?  
Or, was it that he climbed at break-neck speed?  
"Here are the herbs! Pluck them!", he said  
Elated with joy she culled the herbs.



சென்று பறித்தாள், திரும்பிச்சிறிது வழி  
வந்தார்கள். அங்கோர் மரத்து நிழலிலே  
சிந்தை மகிழ்ந்து சிறக்க அமர்ந்தார்கள்.

\* \* \*

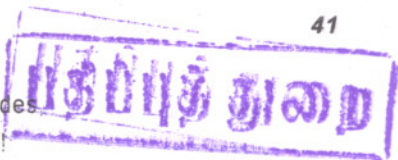
மூலிகையில் ஓர்இனத்தை முன்னே இருவருமாய்  
ஞாலத்துப் பேச்சறிய நாக்கிலிட்டுத் தின்றார்கள்.  
வஞ்சிக்கும் குப்பனுக்கும் வையத்து மாந்தர்களின்  
நெஞ்சம் வசமாக நேரில் அவர் பேசுதல்போல்  
செந்தமிழில் தங்கள் செவியிற்கேட் கப்பெற்றார்.  
அந்த மொழிகள் அடியில்வருமாறு:

\* \* \*

“இத்தாலி தேசம் இருந்து நீ இங்கு வந்தாய்;  
பத்துத் தினமாகப் பாங்காய் உணவுண்ண  
இவ்விடுதி தன்னில் இருந்து வருகின்றாய்!  
'எவ்வாறு நான் சகிப்பேன்இந்தக்கறுப்பன்  
எனக்கெதிரே உட்கார்ந் திருப்பதனை' என்றாய்;  
'தனக்கெனவே நல் உணவுச் சாலைஒன் றுண்டாக்கி  
அங்சவன் சென்றால் அடுக்கும்' எனஉரைத்தாய்;  
இத்தாலிச் சோதரனே! என்ன மதியுனக்கே?  
செத்து மடிவதிலும் சேர்ந்து பிறப்பதிலும்  
இவ்வுலக மக்களிலே என்னபே தங்கண்டாய்?  
செவ்வைபெறும் அன்பில்லார் தீயபே தம்கொள்வார்.  
எங்கள் பிராஞ்சியர்கள் இப்பேதம் பாராட்டித்  
தங்கள் பழங்கீர்த்தி தாழ்வடைய ஒப்பார்கள்;  
பேதபுத்தி சற்றும் பிடிக்காது போ! போ! போ!  
பேதம்கொண் டோர்க்குப் பிராஞ்சில் இடமில்லை”

\* \* \*

என்ற மொழிகள் இவர் காதில் கேட்டவுடன்  
நன்று பிராஞ்சியர்க்கு நாக்குளிர வாழ்த்துரைத்தார்.  
பின்னர் அமெரிக்கன் பேசுவதைக் கேட்டார்கள்.  
அன்னவன் பேச்சும் அடியில் வருமாறு:



Sauntering awhile in the grassy glades

They sat in the cool shade of a tree!

\*

\*

\*

They both munched the leaves of the herb

That gave them the power to hear the speech

Whatever spoken by men of different lands.

And here is what they heard:

\*

\*

\*

"From Italy you have come and stayed

In our land for the past ten days;

'How can I bear the presence of a black

Who dares dine sitting beside me?

Why doesn't he have a separate boarding?

That'll be right and pleasing!

So you say, my Italian brother!

What a petty mind you nurture!

Have you ever perceived any difference

In birth and death of different people?

Discrimination springs from ruthless hearts!

The French will never brook such acts.

They'll not allow their image debased!

Racism has got not place in France!

Begone, brother! Yes, begone for ever!"

\*

\*

\*

Hearing what the Frenchman spoke,

They lauded his lofty thoughts!

Then they heard an American speak;

\*

\*

\*

'நல்ல அமெரிக்கன் நானிலத்தில் வாழ்கின்ற  
எல்லாரும் நன்றாய் இருக்க நினைத்திடுவான்;  
பொல்லா அமெரிக்கன் பொன்னடைந்து தான்மட்டும்  
செல்வனாய் வாழத் தினமும் நினைத்திடுவான்.  
நல்லவனாய் நானிருக்க நாளும் விரும்புகிறேன்'  
சொல்லும் இது கேட்ட தோகையும் குப்பனும்,  
'கொத்தடிமை யாகிக் குறைவுபடும் நாட்டுக்கு  
மெத்ததுணை யாகியிவன் மேன்மை அடைக' என்றார்.  
இங்கிலாந்து தேசம் இருந்தொருவன் பேசினான்;  
இங்கிருந்து கேட்டார் இருவரும். என்னவென்றால்:

\*

\*

\*

'ஓ! என் சகோதரரே! ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதீர்!  
நாவலந் தீவு நமைவிட்டுப் போகாது!  
வாழ்கின்றார் முப்பத்து முக்கோடி மக்கள் என்றால்  
சூழ்கின்ற பேதமும் அந்தத் தொகையிருக்கும்;  
ஆகையால் எல்லாரும் அங்கே தனித்தனிதான்.  
ஏகமன தாகி அவர் நம்மை எதிர்ப்பதெங்கே?  
பேதம் வளர்க்கப் பெரும்பெரும்பு ராணங்கள்!  
சாதிச்சண் டைவளர்க்கத் தக்கஇதி காசங்கள்!  
கட்டிச் சமூகத்தின் கண்ணவித்துத் தாழுண்ணக்  
கொட்டி அளக்கும் குருக்கள் கணக்கற்றார்.  
தேன் சுரக்கப்பேசிஇந்து தேசத்தைத் தின்னுதற்கு  
வான்கரரை விட்டுவந்த பூசரரும், வாழ்கின்றார்!  
இந்த உளைச்சேற்றை, ஏறாத ஆழத்தை  
எந்தவிதம் நீங்கி நம்மை எதிர்ப்பார்? இன்னமும்,  
சிந்தனா சக்தி சிறிதுமின்றி மக்களுக்குத்  
தம்தோள் உழைப்பிலே நம்பிக்கை தானுமின்றி  
ஊறும் பகுத்தறிவை இல்லா தொழித்துவிட்டுச்  
சாரற்ற சக்கையாய்ச் சத்துடம்பைக் குன்றவைத்துப்  
பொற்புள்ள மாந்தர்களைக் கல்லாக்கி யே அந்தக்  
கற்கள் கடவுள்களாய்க் காணப் படும் அங்கே.

" 'Live and let live', would be the motto  
Of a true American! But, oh!  
A selfish one will wealth amass  
Unmindful of the fate of others!  
I want to be a Goodman model."  
When they heard this magnanimous soul,  
They blessed, "Long live this person,  
To give a helping hand to our needy nation!"  
Then they heard an Englishman speak  
And this is what he spoke:-

\*

\*

\*

"Oh, my brethren, you need not fear!  
India cannot slip our hands!  
Thirty crores of people live there,  
But differences among them are even more!  
Since all of them remain virtually split  
No chance for them to unite and fight!  
Mythic tales which widen eternal gulf  
Epics which limn a caste-based rift!  
Countless religious heads keep the people blind,  
With a view to fatten their own bellies! Besides,  
Some boast of self-styled descent from Heaven!  
Honeyed are the words of these demons!  
How could they climb out of this muddy mire?  
How would they rally together and fight?  
Power of reasoning they've wholly lost!  
Pessimistic thoughts prevail uppermost!  
Always they aspire for Heavenly bliss,  
Despising life as transient and damned!  
Stones are deified while men of flesh and blood  
Are treated no better than stock and stone!



இந்த நிறையிற் சுதந்தரப் போரெங்கே?  
 கொந்தளிப்பில் நல்தொரு கொள்கை முளைப்பதெங்கே?  
 “தேகம் அழிந்துவிடும்; சுற்றத்தார் செத்திடுவார்;  
 போகங்கள் வேண்டாம்; பொருள் வேண்டாம்;  
 மற்றுமிந்தப்  
 பாமுலகம் பொய்யே பரமபதம்போ” என்னும்  
 தாழ்வகற்ற எண்ணுங்கால் சாக்குருவி வேதாந்தம்.  
 சாதிப் பிரிவு சமயப் பிரிவுகளும்,  
 மூடப் பழக்கங்கள் எல்லாம் முயற்சிசெய்தே  
 ஓடச்செய்தால் நமையும் ஓடச்செய்வார் என்பேன்.”

\*

\*

\*

இந்தப் பிரசங்கம் இவ்விருவர் கேட்டார்கள்;  
 சொந்த நிலைக்குத் துயருற்றார், வஞ்சி  
 சிலைபோல் இருந்தாள்; திகைத்தாள்; பின் நாட்டின்  
 நிலையறிய நேர்ந்தது பற்றி மகிழ்ந்திட்டாள்!  
 ‘பச்சிலையால் நல்ல பயன்விளையும்’ என்று சொன்னாள்!  
 பச்சிலையைத் தந்த பருவதத்தைக் கும்பிட்டாள்.  
 ‘இந்தஇலையால் இனிநன்மை கொள்க’ என்று  
 சொந்தத் தாய்நாட்டுக்குச் சொன்னாள் பெருவாழ்த்து;  
 ‘வல்லமைகொள் பச்சிலையின் மர்மத்தைக் கண்டபடி  
 சொல்லிஎனைத் தூக்கிவந்து சூசுமத்தைக் காட்டிய, கண்  
 ணாளர்தாம் வாழ்வடைக’ என்றாள்; அவனுடைய  
 தோளை ஒருதரம் கண்ணாற் சுவைபார்த்தாள்.  
 அச்சமயம் குப்பன், அழகியதன் தாய்நாட்டார்  
 பச்சைப் பசுந்தமிழில் பேசுவதைக் கேட்டிருந்தான்.  
 குப்பனது தோளில் குளிர்ந்தமலர் ஒன்றுவிழ  
 இப்பக்கம் பார்த்தான்! வஞ்சி இளங்கையால்  
 தட்டிய தட்டென்று சந்தேகம் தீர்ந்தவனாய்க்  
 ‘கட்டிக் கரும்பே! கவனம் எனக்கு  
 நமது தேசத்தில் நடக்கின்ற பேச்சில்  
 அமைந்து கிடக்கு’ தென்றான். வஞ்சி அதுகேட்டே



How will they rise for a freedom fight?  
Could ideals spring in this awkward plight?  
Shackling customs and devilish castes,  
Ravaging sway of religious sects,  
Superstitions in multitude rooted deep;  
Could they drive these evils from their hearts?  
Then alone, they can drive us, out!"

\*

\*

\*

When the loving pair heard this lucid speech,  
They felt so sad for the sorry state.  
She stood stupefied and shaken, but glad  
To have understood the deep-rooted ills!  
"Highly useful are these herbs", she lauded  
And the Mount she solemnly saluted!  
"What I learnt through these herbal leaves  
Should be used to redress out grief!  
Unfolding the marvels the herbs could make  
And carrying me unto the mountain's peak  
My love taught me numerous unknown things!  
May he live long", was her earnest blessing!  
And as her eyes ran over his shoulders broad  
Deeply immersed was his disturbed mind  
In a conversation in Tamil!  
Then fell on his shoulder a tender flower!  
Towards her he at once turned and learnt  
It was her palm! He spoke to his sweetheart:  
"See, my sweetie! I want now to overhear  
What our people to each other speak!" She said,  
"When you listen to what others speak  
Let me gently fondle your cheek!"

‘அன்னியர்கள்’ பேசுவதில் அன்பைச் செலுத்துங்கள்:  
கன்னத்தை மாத்திரம்என் கையிற் கொடுங்களென்றாள்  
‘அன்பும் உனக்குத்தான்; ஆருயிரும் உன்னது தான்  
இன்பக் கிளியே! எனக்களிப்பாய் முத்த’ மென்றான்.

\* \* \*

கையோடு கைகலந்தார்; முத்தமிடப் போகையிலே  
‘ஐயையோ! ஐயையோ!’ என்ற அவலமொழி  
காதிலே வீழ்ந்தது! முத்தம் கலைந்ததே!  
‘ஈதென்ன விந்தை? எழில் வஞ்சி! கேள்’ என்றான்.  
வஞ்சி கவனித்தாள். சத்தம் வரும்வழியாய்  
நெஞ்சைச் செலுத்தினார் நேரிழையும் காதலனும்.

\* \* \*

‘ஓர் நொடியிற் சஞ்சிவி பர்வதத்தை ஓடிப்போய்  
வேரோடு பேர்த்துவர வேண்டுமே ஐயாவே!’  
இப்பாழும் வாக்கை இருவரும் கேட்டார்கள்.  
குப்பன் மிகப்பயந்து கோதைமுகம் பார்த்திட்டான்.  
வஞ்சி யவள்நகைத்தே, ‘இன்ப மணாளரே!  
சஞ்சிவி பர்வதத்தைத் தாவிப் பெயர்க்கும்  
மனிதரும் இல்லை! மலையும் அசையாது  
இனி அந்தச் சத்தத்தில் எண்ணம் செலுத்தாதீர்’  
என்றுரைத்தாள் வஞ்சி. இதுசொல்லித் தீருமுன்,  
‘நன்றாக உங்களுக்கு ராமன் அருளுண்டு;  
வானம் வரைக்கும் வளரும் உடலுண்டே;  
ஏனிங்கு நின்றீர்? எடுத்துவரு வீர்மலையை’

\* \* \*

என்றஇச் சத்தம் இவர்செவியில் வீழ்ந்தவுடன்  
குன்று பெயர்வது கொஞ்சமும்பொய் யல்லவென்று  
குப்பன் நடுநடுங்கிக் கொஞ்சமிள வஞ்சியிடம்

When this 'touching demand' she deftly made  
Quick was his response. He smiled and said  
"My love to you! Life too certainly yours!  
My peerless love! Shower on me your sweet kisses"

\*

\*

\*

When they fondly clasped each other's hands  
And drew closer to wed their lips,  
"Ayyoh! Ayyoh!" an alarming voice they heard.  
"Hark! What a wonder!", exclaimed the lad!  
Wooing shattered, they stood pensive and tense!  
Deep they thought what more they could hear thence!

\*

\*

\*

"Within seconds you've to uproot the Sanjeevi Mount  
And bring it here at once" - this they heard!  
Trembling Kuppan stood and looked distraught  
At his girl friend! She smiled and calmly said  
"See, dear! Nobody is endowed with the strength  
To uproot this famous Sanjeevi Mount!  
Mount will never move! Worry not!"  
The girl said so and again there was the voice:  
"Endowed with the blessing of Lord Rama  
You could surely grow high above the sky!  
Tarry not a bit! Bring the mount here, at once!"

\*

\*

\*

Hearing this coarse and commanding tone  
Kuppan's face grew deadly pale with fear.

'மங்கையே, ராமனருள் வாய்ந்தவனாம், வானமட்டும்  
அங்கம் வளர்வானாம்; அப்படிப் பட்டவனை  
இந்தச்சஞ் சீவிமலை தன்னையெடுத்துவர  
அந்த மனிதன் அங்கே ஆணை யிடுகின்றான்.  
நாலடியில் இங்கு நடந்துவந்து நாம்மலையின்  
மேலிருக்கும் போதே வெடுக்கென்று தூக்கிடுவான்.  
இங்கு வருமுன் இருவரும் கீழ்இறங்கி  
அங்குள்ள சாரல் அடைந்திடுவோம் வா' வென்றான்.

\* \* \*

'ராமனெங்கே! ராமன் அருளெங்கே! சஞ்சீவி  
மாமலையைத் தூக்குமொரு வல்லமை எங்கே! இவற்றில்  
கொஞ்சமும் உண்மை இருந்தால்நாம் கொத்தவரைப்  
பிஞ்சுகள்போல் வாடிப் பிழைப்பதரி தாகி  
அடிமையாய் வாழோமே? ஆண்மைதான் இன்றி  
மிடிமையில் ஆழ்ந்து விழியோமே?" என்றந்த  
வஞ்சி யுரைத்தான். பின் மற்றோர் பெருஞ்சத்தம்.  
அஞ்சுகின்ற குப்பன் அதிரச்செய் திட்டதே:

\* \* \*

'அம்மலையை ஓர்நொடியில் தூக்கிவந் தையாவே  
உம்எதிரில் வைக்கின்றேன் ஊஹூஹூ ஊ ஹூஹூ'  
குப்பன் பதைத்தான் குடல்அறுந்து போனதுபோல்!  
'எப்படித்தாம் நாம்பிழைப்போம்? ஏதும் அறிகிலேன்  
சஞ்சீவி பர்வதத்தைத் தாவித் தரையோடு  
பஞ்சிருக்கும் மூட்டைபோல் பாவி அவன்எவனோ  
தூக்குகின்றான்! வஞ்சி! சுகித்திருக்க எண்ணினையே!  
சாக்காடு வந்ததடி! தக்கவிதம் முன்னமே  
நம்பென்று நான்சொன்ன வார்த்தையெல்லாம் நம்பாமல்  
வம்பு புரிந்தாய்! மலையும் அதிர்ந்திடுதே  
முத்தம் கொடுத்து முழுநேர மும்தொலைத்தாய்  
செத்துமடி யும்போது முத்தம் ஒருகேடா?

"Hanuman seems to possess Rama's blessings  
And above the sky, he's sure to grow!  
With a few stalwart steps, he'd soon be here  
And uproot the mount as a small hare!  
Even when we are here above the hill  
He'll pluck it and carry like a doll!  
So, let us swiftly rush down the hill  
Ere he comes here and makes us chill!"  
Thus blabbered he, in the grip of fear!

\*

\*

\*

"Where is Rama? And where are his blessings?  
Who does have the strength to lift this Mount?  
If our gods bless us with such strength  
Why should we groan under alien rule?  
Then, why have we lost our manly powers?"  
Thus argued the lass with rare prowess!  
Again an alarming sound was heard.  
And Kuppan stood transfixed in shock!

\*

\*

\*

"Within a second, I will bring the Mount sure,  
And place it before, Ooohoo! Ooohoo!"  
Hearing this, Kuppan trembled and said:  
"How can we escape this calamity?  
Devil lifts this Mount like a bag of cotton!  
Damsel, pleasure you sought at its peak!  
But, we are now right at the verge of death.  
My cautions, you didn't heed at all!  
Kissing and kissing, you have wasted the time!  
At life's end here we're, a costly pastime!



என்றனுயி ருக்கே எமனாக வாய்த்தாயே!  
 உன்றன் உயிரைத்தான் காப்பாற்றிக் கொண்டாயா?  
 தூக்கிவிட்டான்! தூக்கிவிட்டான்! தூக்கிப்போய்த் தூளாக  
 ஆக்கிச் சமுத்திரத்தில் அப்படியே போட்டிடுவான்!  
 எவ்வாறு நாம்பிழைப்போம்? ஏடி, இதை நீதான்  
 செவ்வையாய் யோசித்துச் செப்பாயோ ஓர்மார்க்கம்?"

\*

\*

\*

என்று துடிதுடிக்கும் போதில், இளவஞ்சி  
 நின்று நகைத்துத்தன் நேசனைக் கையால் அணைத்தே  
 'இப்புவிதான் உண்டாகி எவ்வளவு நாளிருக்கும்?  
 அப்போது தொட்டிந்த அந்திநேரம் வரைக்கும்  
 மாமலையைத் தூக்கும் மனிதன் இருந்ததில்லை.  
 ஓமண வாளரே! இன்னம் உரைக்கின்றேன்:  
 மன்னும் உலகம் மறைந்தொழியும் காலமட்டும்  
 பின்னும் மலைதூக்கும் மனிதன் பிறப்பதில்லை.  
 அவ்வாறே ஓர்மனிதன் ஆகாயம் பூமிமட்டும்  
 எவ்வாறு நீண்டு வளருவான்? இல்லை இல்லை;  
 காதல்நிசம், இக் கனிமுத்தம் மிக்கஉண்மை;  
 மாததோள் உம்தோள் மருவுவது மெய்யாகும்  
 நம்புங்கள் மெய்யாய் நடக்கும் விஷயங்களிவை  
 சம்பவித்த உண்மை அசம்பவத்தால் தாக்குறுமோ?  
 வாழ்க்கை நதிக்கு, வீண் வார்த்தைமலை யும்தடையோ?  
 வாழ்த்தாமல் தூற்றுகின்றீர் வந்துநிற்கும் இன்பத்தை!  
 பொய்யுரைப்பார் இந்தப் புவியைஒரு சிற்றெறும்பு  
 கையால் எடுத்ததென்பார் ஐயோஎன் றஞ்சுவதோ?  
 முத்தத்தைக் கொள்க முழுப்பயத்தில் ஒப்படைத்த  
 சித்தத்தை வாங்கிச் செலுத்துங்கள் இன்பத்தில்!"

\*

\*

\*

என்றுரைத்தாள் வஞ்சி. இதனாற் பயனில்லை;  
 குன்று பெயர்ந்ததென்று குப்பன் மனம் அழிந்தான்;

\*

\*

\*

Your hug has now become my halter!  
 Through you, death has come very near!  
 Have you, at least, saved yourself, my sweet love?  
 He's now lifted the Mount to the sky above!  
 Right now he will crush it to pieces  
 And throw them on the wide and roaring seas!  
 How can we escape from his devilish hands?  
 Think awhile and tell us a way out!"

\*

\*

\*

At this, the lovely lass roared a hearty laugh!  
 Embracing him tight with her soft hands  
 Said unto him, "Millions of years have gone  
 From the birth of this earth and till now, none  
 Has ever got the strength to lift a Mount!  
 And never can anyone have, at any time to come!  
 How can human physique grow above the sky?  
 All are mere bunkum—unbelievable lies!  
 Love is true and, to you, my kisses too!  
 Our hearty embrace is undoubtedly true!  
 Put your trust in what actually takes place.  
 Be not misled by such baseless fears!  
 Like a perennial river, human life flows.  
 No vain words can arrest its course!  
 Lies in thousands some blurt out everyday;  
 A tiny ant lifts the entire world, they'd say!  
 Are we to believe all these silly tales?  
 Are we to forego the wordly pleasures?  
 Turn your cheek and take my kisses sweet,  
 Fear no more! And in love, let us delve deep!"

\*

\*

\*

Logic was of no use! Nor her soothing words!  
 "Mount is lifted ! I'm undone", wailed the youth!

\*

\*

\*

'இந்நேரம் போயிருப்பார்! இந்நேரம் பேர்த்தெடுப்பார்!  
இந்நேரம் மேகத்தில் ஏறிப் பறந்திடுவார்!  
உஸ்என்று கேட்குதுபார் ஓர்சத்தம் வானத்தில்!  
விஸ்வரூ பங்கொண்டு மேலேறிப் பாய்கின்றார்!'

\*

\*

\*

இம்மொழிகேட் டான்குப்பன்; 'ஐயோ' என உரைத்தான்  
அம்மட்டும் சொல்லத்தான் ஆயிற்றுக் குப்பனாக்கே.  
உண்மை யறிந்தும் உரைக்கா திருக்கின்ற  
பெண்ணான வஞ்சிதான் பின்னும் சிரித்து,  
'மனத்தை விடாதீர் மணாளரே காதில்  
இனிவிழப் போவதையும் கேளுங்கள்' என்றுரைத்தாள்.  
வஞ்சியும் குப்பனும் சத்தம் வரும்வழியில்  
நெஞ்சையும் காதையும் நேராக வைத்திருந்தார்:

\*

\*

\*

'இப்படி யாகஅநுமார் எழும்பிப் போய்  
அப்போது ஜாம்பவந்தன் ஆராய்ந்து சொன்னதுபோல்  
சஞ்சீவி பர்வதத்தைத் தாவிப் பறந்துமே  
கொஞ்ச நேரத்தில் இலங்கையிலே கொண்டுவந்து  
வைத்தார். உடனே மலைமருந்தின் சக்தியால்  
செத்த இராமனும் லக்ஷ்மணனும் சேர்ந்தெழுந்தார்'

\*

\*

\*

உற்றிதனைக் கேட்டகுப்பன் 'ஓஹோ மலையதுதான்  
சற்றும் அசையாமல் தான் தூக்கிப் போனானே!  
லங்கையிலே வைத்தானே! லங்கையில்நாம் தப்போமே'  
என்றான். நடுக்கம் இதயத்தில் நீங்கவில்லை.  
'இன்னும்பொறுங்கள்' எனஉரைத்தாள் வஞ்சி.

\*

\*

\*

"By now he would have gone over there, 'tis sure!  
By now he'd have flown over the clouds!  
A hissing noise is heard over the sky,  
Perhaps in a gigantic frame he flies!"

\*

\*

\*

Hearing this, Kuppan hoarsely cried "Alas!"  
In his fear, nothing else he could mutter! Lo!  
"Do not get disheartened! Again hear what more  
Comes from there!", the naughty girl smiling said,  
Since she knew what was really taking place.  
Deeply they listened, what more came from there!

\*

\*

\*

"Thus Hanuman, flying high over the sky  
Lifted the Mount and brought it to Lanka,  
According to Jambavan's learned advice!  
By the magic powers of the mountain's herbs  
Rama and Lakshmana were brought back to life!"

\*

\*

\*

Kuppan heard this speech with keen attention  
"Even without a jerk, he has taken  
The Mount to Lanka and there is not hope  
To come out of the muddle and escape!"  
Said he with trembling feet and a throbbing heart!  
"Be calm!" said the girl who was really smart!

\*

\*

\*



‘பெரும்பாரச் சஞ்சீவி பர்வதத்தைப் பின்னர்  
 இருந்த இடத்தில் அநுமார், எடுத்தேகி  
 வைத்துவிட்டு வந்தார் மறுநிமிஷம் ஆகாமுன்.  
 செத்தார்க் குயிர்கொடுத்தார், தெண்டமும் போட்டு  
 நின்றார்!’

\* \* \*

குப்பனிது கேட்டுக் குலுக்கென்று தான்நகைத்தான்.  
 ‘அப்போதே நானினைத்தேன் ஆபத்திரா தென்று.  
 நான்நினைத்த வண்ணம் நடந்ததுதான் ஆச்சரியம்.  
 ஏனடி! வஞ்சி! இனியச்சம் இல்லை’ யென்றான்.

\* \* \*

‘ஆனாலும் இன்னும் அரைநிமிஷம் காத்திருங்கள்!  
 நானும் அதற்குள்ளே நாதரே, உம்மையொரு  
 சந்தேகம் கேட்கிறேன், தக்க விடையளிப்பீர்!  
 இந்த மலையில்நாம் ஏறிய பின்நடந்த  
 ஆச்சரிய சம்பவந்தான் என்ன? அதையுரைப்பீர்!  
 பேச்சை வளர்த்தப் பிரியப் படவில்லை’  
 என்றாள் இளவஞ்சி, குப்பன் இசைக்கிறான்:

\* \* \*

‘என்னடி வஞ்சி! இதுவும் தெரியாதா?  
 நாமிங்கு வந்தோம். நமக்கோர் நலிவின்றி  
 மாமலையை அவ்வநுமார் தூக்கி வழிநடந்து  
 லங்கையிலே வைத்தது! ராமன் எழுந்ததும்,  
 இங்கெடுத்து வந்தே இருப்பிடத்தில் வைத்தது!  
 கண்ணே! மலையைக் கடுகளவும் ஆடாமல்  
 கண்ணாடிப் பாத்திரத்தைக் கல்தரையில் வைப்பதுபோல்  
 தந்திரமாய் மண்ணில் தலைகுனிந்து வைத்திட்ட  
 அந்தப் பகுதிதான் ஆச்சரியம் ஆகுமடி’

\* \* \*



"Hanuman took back the Sanjeevi Mount  
And placed it where it hitherto stood!  
Before the lapse of a single moment,  
He could bring both the dead back to life!  
And at their feet, he knelt and waited!"

\*

\*

\*

Responded Kuppan with a hearty laugh,  
"Just as I thought, it has now taken shape!  
Even at the outset I had a hope,  
No danger would, on our heads, befall!  
Come damsel! We are out of danger's reach"

\*

\*

\*

"But, kindly, wait for a few seconds more!  
Meanwhile, I'll put a question to you dear!  
From the time of our climbing this hill  
What wonder did happen? Tell me please!  
No need for you to beat about the bush"  
Asked the girl and quipped Kuppan with a gush.

\*

\*

\*

"Don't you ever know this my naughty lass?  
Hefty Hanuman took this Mount in a flash,  
And brought it back here without a tremor!  
Like placing a glass vessel on a rock,  
Deftly bending low, he has placed the mount!  
Goodness! It is a marvel of marvels!"

\*

\*

\*

ஆச்சரிய சம்பவத்தைக் குப்பன் அறிவித்தான்.  
பேச்செடுத்தாள் வஞ்சி; பிறகும் ஒருசத்தம்:

\*

\*

\*

‘இம்மட்டும் இன்று கதையை நிறுத்துகின்றேன்  
செம்மையாய் நாளைக்குச் செப்புகின்றேன் மற்றவற்றைச்  
சத்தியரா மாயணத்திற் சத்தான இப்பகுதி  
உத்தியாய்க் கேட்டோர் உரைத்தோர்எல் லாருமே  
இங்குள்ள போகங்கள் எல்லாம் அனுபவிப்பர்;  
அங்குள்ள வைகுந்தம் அட்டியின்றிச் சேர்வார்கள்;  
ஜானகி காந்தஸ் மரணே! ஜயஜயராம்!’

\*

\*

\*

‘மானேசு தென்ன என்றான்’ வையம் அறியாக்குப்பன்.  
‘முன்புநான் உங்களுக்கு முத்தம் கொடுக்கையிலே  
சொன்ன ‘ஐயையோ’ தொடங்கி இதுவரைக்கும்  
ராமாயணம் சொல்லி நாளைக் கழிக்கின்ற  
ஏமாந்தார் காசுக் கெசமானன் என்றுரைக்கும்  
பாகவதன் சொன்னான் பலபேரைக் கூட்டியே.  
ஆகியதும் இந்த அரிய உழைப்புக்குப்  
பத்தோ பதினைந்தோ பாகவதன் பெற்றிடுவான்,  
சித்த மலைக்கச் சிறிதுமிதில் இல்லை’யென்று,  
கையி லிருந்தஒரு காட்சிதரும் மூலிகையை  
‘ஐயா இதைவிழுங்கி அவ்விடத்திற் பாருங்கள்’  
என்றந்தக் குப்பனிடம் ஈந்துதா னும்தின்றாள்.  
தின்றதும் தங்கள் விழியால் தெருவொன்றில்,  
மாளிகையி னுள்ளே மனிதர் கூட்டத்தையும்,  
ஆளிவாய்ப் பாகவதன் அங்கு நடுவிலே  
உட்கார்ந் திருப்பதையும், ஊர்மக்கள் செல்வதையும்,  
பட்டைநா மக்காரப் பாகவதன் ரூபாயைத்  
தட்டிப்பார்க் கின்றதையும், சந்தோஷம் கொள்வதையும்

When Kuppan was narrating this episode,  
Again came a noise which thundered aloud:

\*

\*

\*

"With this today I conclude my discourse  
And tomorrow I shall narrate the rest.  
This is the crucial part of the sacred epic  
And those who make a discourse or hear it  
Will surely get all the worldly pleasures  
And can be assured of Heavenly bliss!"

\*

\*

\*

"What's all this?" asked Kuppan. The girl said,  
"From the time when I first kissed your forehead  
The alarming noise of 'Ayyoh' was often heard!  
It is but the discourse of a pundit!  
A soft living these pundits make,  
Out of the purses of credulous dupes!  
And for the present performance he'd have  
Received a handsome amount as reward!"  
Then they took the vision-enlarging species  
Of herbs! In a palatial house they beheld,  
A surging crowd and the pundit amidst it!  
His sect symbol was smeared on his forehead!

கண்டார்கள்; கண்டு கடகடவென் றேசிரித்தார்.  
வண்டு விழியுடைய வஞ்சி யுரைக்கின்றாள்:

\*

\*

\*

'வானளவும் அங்கங்கள், வானரங்கள், ராமர்கள்,  
ஆனது செய்யும் அநுமார்கள், சாம்பவந்தர்,  
ஒன்றல்ல; ஆயிரம் நூல்கள் உரைக்கட்டும்.  
விஸ்வரூபப் பெருமை, மேலேறும் வன்மைகள்,  
உஸ்என்ற சத்தங்கள், அஸ்என்ற சத்தங்கள்,  
எவ்வளவோ நூலில் எழுதிக் கிடக்கட்டும்.  
செவ்வைக் கிருபை செழுங்கருணை அஞ்சலிக்கை  
முத்தி முழுச்சுவர்க்கம் முற்றும் உரைக்கட்டும்.  
இத்தனையும் சேரட்டும் என்ன பயனுண்டாம்?  
உள்ள பகுத்தறிவுக் கொவ்வாத ஏடுகளால்  
எள்ளை அசைக்க இயலாது. மானிடர்கள்  
ஆக்குவதை ஆகா தமிழ்க்குமோ? போக்குவதைத்  
தேக்குமோ? சித்தம் சலியாத் திறன்வேண்டும்.  
மக்கள் உழைப்பில் மலையாத நம்பிக்கை  
எக்களிக்க வேண்டும் இதயத்தில்! ஈதன்றி  
நல்லறிவை நாளும் உயர்த்தி உயர்த்தியே  
புல்லறிவைப் போக்கிப் புதுநிலைதே டல்வேண்டும்,  
மக்கள் உழைக்காமுன் மேலிருந்து வந்திடுமோ?  
எக்காரணத்தாலும் இன்மையிலே உண்மையுண்டோ?  
மீளாத மூடப் பழக்கங்கள் மீண்டும்உமை  
நாடா திருப்பதற்கு நானுங் களையின்று  
சஞ்சீவி பர்வதத்தில் கூப்பிட்டேன். தற்செயலாய்  
அஞ்சும் நிலைமையே அங்கே நிகழ்ந்ததுண்டாம்.  
உங்கள் மனத்தில் உறைந்து கிடந்திட்ட  
பங்கஞ்செய் மூடப் பழக்க வழக்கங்கள்  
இங்கினிமேல் நில்லா எனநான் நினைக்கின்றேன்.  
தங்கள்கை நீட்டித் தமிழாளை முன்னரே  
சாரலிலே முத்தம் தரக்கேட்டீர், சாயவில்லை.

The offered amount, they saw him gladly count!

Both had a hearty laugh and the girl said:

\*

\*

\*

"Sky-scaling limbs and ape brigades  
Ramas, muscle-powered Hanumans, Jambavans  
Self-expanding powers, sky-soaring prowess,  
Let them be extolled in thousands of books;  
Really all these are of what avail to us?  
Scriptures galore speak about Heavenly bliss!  
But of what worth are they to human life?  
Divine benevolence, Heavenly abode, Redemption,  
Are they of any use to human beings?  
Scriptures contradicting human reason  
Cannot move even a small sesame seed!  
Can they undo things wrought by human mind?  
Men should possess untiring will indeed!  
We should respect human labour and values.  
Reason, at any cost, we should nurture!  
We have to march towards 'a brave new world'!  
Will things flow from Heaven, without our labour?  
To get you out of the shackles of blind faith,  
I brought you here to the mount's dizzy height!  
You had to face the pang of fear, by chance!  
It was to you a blessing in disguise!  
No more will you be swayed by bigotry!  
All have taken place for the good of both of us!  
When you begged for kisses, I refused!



ஈர மலையிலே யான்தந்தேன், ஏற்கவில்லை.  
சத்தத்தை எண்ணிச் சலித்தீர். அச் சத்தத்தால்.  
முத்தத்தை மாற்ற முடியாமற் போனாலும்  
உம்மைப் பயங்காட்டி ஊளையிட்ட சத்தத்தால்  
'செம்மைமுத்தம் கொள்ளவில்லை சேர்ந்து முத்தம்  
கொள்வீரே!'

\* \* \*

'ஏஏஏ நான் இன்றைக் கேளனத்துக் காளானேன்.  
நீயேன் இதையெல்லாம் நிச்சயமாய்ச் சொல்லவில்லை?  
ராமா யணமென்ற நலிவு தருங்கதை  
பூமியிலி ருப்பதைஇப் போதே அறிகின்றேன்.  
நம்பத் தகாதவெலாம் நம்பவைத்துத் தாங்கள் நலம்  
சம்பா திக்கின்ற சரித்திரக் காரர்களால்  
நாடு நலிகுவதை நான் இன்று கண்டுணர்ந்தேன்.  
தோடு புனைந்த சுடர்க்கொடியே நன்றுசொன்னாய்!  
நல்லஇமயம், நலங்கொழிக்கும் கங்கைநதி,  
வெல்லத் தமிழ்நாட்டின் மேன்மைப் பொதியமலை,  
செந்நெல் வயல்கள், செழுங்கரும்புத் தோட்டங்கள்,  
தின்னக் கனிகள் தெவிட்டாப் பயன்மரங்கள்,  
இன்பம் செறிந்திருக்கும் இப்பெரிய தேசத்தில்  
முப்பத்து முக்கோடி மாந்தர்கள் மொய்த்தென்ன?  
செப்பும் இயற்கை வளங்கள் செறிந்தென்ன?  
மூடப் பழக்கம், முடிவற்ற கண்ணுறக்கம்  
ஓடுவதென்றோ? உயர்வதென்றோ? நானறியேன்.  
பாரடி மேற்றிசையில் சூரியன் பாய்கின்றான்  
சார்ந்த ஒளிதான் தகத்தகா யக்காட்சி!  
மாலைப் பொழுதும் வடிவழகு காட்டுதுபார்!  
சாலையிலோர் அன்னத்தைத் தன்பேடு தேடுதுபார்.  
என்னடி சொல்கின்றாய் ஏடி இளவஞ்சி?  
என்நெஞ்சை உன்நெஞ்சம் ஆக்கிப்பார்' என்றுரைத்தான்.

And when I offered, you were reluctant.  
Believing the mount-lifting story as true!  
Sweet kisses, let us exchange, at least now!"

\*

\*

\*

"Hey! Today I have become the laughing stock!  
Why didn't you make it clear before?  
Only now I have come to know the existence  
Of Ramayana, the most distressing tale!  
And only this day I come to know well  
About our pundits, thriving on funny tales!  
Unpalatable things they make us believe  
And so our country lags too far behind!  
Lofty Himalayas and the perennial Ganges,  
The Tamil Nadu's famed Pothigai hills;  
Paddy field and the sugar-cane plantations,  
Abundant fruits and trees of myriad uses,  
Rich are such resources of our motherland!  
But of what avail are they to the nation?  
Thirty crores of people live in our land,  
But that has not helped us move a bit!  
When will they get out of their blind fear?  
And when will they come out of their slumber?  
Then alone they can forge ahead! I know not, when!  
See, the dazzling colour of the setting sun!  
The beauty of the even sun sways everywhere!  
The female swan seeks its mate!  
What do you say now my charming damsel?  
Merge your bosom with mine at once", he begged!

\*

\*

\*

தென்றலிலே மெல்லச் சிலிர்க்கும் மலர்போலே  
கன்னி யுடல்சிலிர்க்கக் 'காதலரே நாம் விரைவாய்ச்  
சாரல் அடைவோமே, காதலுக்குத் தக்கஇடம்.  
சாரலும் தண்மாலை நாயகியைச் சாரக்  
குயில் கூவிக் கொண்டிருக்கும்; கோலமிகுந்த  
மயிலாடிக் கொண்டிருக்கும்; வாச முடையநற்  
காற்றுக் குளிர்த்தடிக்கும்; கண்ணாடி போன்றநீர்  
ஊற்றுக்கள் உண்டு; கனிமரங்கள் மிக்கஉண்டு;  
பூக்கள் மணங்கமழும்; பூக்கள்தோறும் சென்றுதே  
னீக்கள் இருந்தபடி இன்னிசைபா டிக்களிக்கும்.  
அன்பு மிகுந்தே அருகிருக்கும் நாயகரே  
இன்பமும் நாமும் இனி!"

As flowers quiver soft in gentle breeze  
The lass, thrilled in joy, fondly said:  
"Let us race downhill, a loveable place!  
The slope too will now enjoy the subtle grace  
Of the cool and colourful eve, its love lass!  
There the cuckoos warble dulcet notes,  
Where splendrous peacocks enact their dance!  
Breeze wafts the sweet breath of countless flowers!  
Springs abound with radiant water, fruit-giving trees  
My loving and handsome lad,  
Why not we plunge in celestial bliss?"

*(The End)*

#### Foot Note

- |           |   |   |
|-----------|---|---|
| Rama      | - | The hero of the Hindu epic 'Ramayana'   |
| Lakshmana | - | The younger brother of Rama   |
| Hanuman   | - | Ape-shaped disciple of Rama, depicted as having carried the Sanjeevi Mount to Sri Lanka to bring Rama and Lakshmana back to life. |
| Jambavan  | - | The veteran who advised the use of those herbs for bringing Rama and Lakshmana back to life.                                      |



## THE REVOLUTIONARY POET

This poem is based on 'Bilhaniyam' a famous Sanskrit classic.

The poet has recast it to propagate the ideals of liberty and inalienable rights of people. Incidentally, he extols love, which, according to him, transcends all the seeming differences among men.

This is a charming piece of Bharathidasan

## 2. புரட்சிக்கவி

(பில்கணீயம் என்ற வடமொழி நூலைத் தழுவியது)

அகவல்

அரசன் அமைச்சர்பால் அறிவிக் கின்றான்;  
 “அமுத வல்லிஎன் ஆசைக் கொருபெண்!  
 தமிழிலக் கியங்கள் தமிழிலக் கணங்கள்  
 அமைவுற ஆய்ந்தாள்; அயல்மொழி பயின்றாள்;  
 ஆர்ந்த ஒழுக்க நூல், நீதிநூல் அறிந்தாள்.  
 அனைத்தும் உணர்ந்தாளாயினும், அன்னாள்  
 கவிதை புனையக் கற்றா ளில்லை:  
 மலரும், பாடும் வண்டும், தளிரும்,  
 மலையும், கடலும், வாவியும், ஓடையும்,  
 விண்ணின் விரிவும் மண்ணின் வனப்பும்,  
 மேலோர் மேன்மையும், மெலிந்தோர் மெலிவும்,  
 தமிழின் அமுதத் தன்மையும், நன்மையும்,  
 காலைஅம் பரிதியும், மாலை மதியமும்  
 கண்ணையும் மனத்தையும் கவர்வன; அதனால்  
 என்மகள் அகத்தில் எழுந்த கவிதையைப்  
 புறத்தில் பிறர்க்குப் புலப்படுத்த துதற்குச்  
 செய்யுள் இலக்கணம் தெரிதல் வேண்டுமாம்!  
 ஏற்றஓர் ஆசான் எங்குளான்?  
 தோற்றிய வாறு சொல்க அமைச்சரே!”

எண்சீர் விருத்தம்

தலைமை அமைச்சன் புகல்வான்; “எனதுமன்னா,  
 சகலகலை வல்லவன்; இவ்வுலகோர் போற்றும்

## The Revolutionary Poet

(Adapted from '*Bilhaniyam*', a famous work of Sanskrit)

The king proclaimed to his minister,  
"Amuthavalli, my beloved daughter  
Is well-versed in Tamil grammar,  
And literature! She learnt many tongues!  
Knows well all the moral codes,  
And those outlining human virtues!  
But she has not learnt the fine art  
Of composing poems, as yet!  
Flowers, humming bees, tender leaves  
Lofty mountains, rippling brooks and seas  
Elegant earth and star-studded sky  
Lives of the rich and sufferings of the poor,  
Sweetness and nobility of Tamil tongue,  
The morning sun and the dazzling dusk,  
Are really a sumptuous feast  
To our eyes and our minds!  
Art of prosody she should learn  
To portray all these boons of Nature.  
Suggest me a suitable teacher  
Who could teach her this needed grammar!"

The Chief Minister then said, "My Lord!  
I know a versatile scholar!

புலவன்; உயர்கவிஞன்; அவன்பேர் உதாரன்!

புதல்விக்குத் தக்க உபாத்தியாயன் அன்னோன்.

இலையிந்த நாட்டினிலே அவனை ஒப்பார்!

எனினும், அவன் இளவயதும் அழகும் வாய்ந்தோன்.

குலமகளை அன்னவன்பால் கற்க விட்டால்

குறைவந்து சேர்ந்தாலும் சேர்தல் கூடும்!

“ஆனாலும் நானிதற்கோர் மார்க்கம் சொல்வேன்;

அமுதவல்லி உதாரனிடம் கற்கும்போது

தேனிதழாள் தனை அவனும், அவனைப் பெண்ணும்

தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் திரைவிடுக்க!

பானல்விழி மங்கையிடம், ‘உதாரனுக்குப்

பார்வையில்லை குருட’னென்று சொல்லி வைக்க!

ஞானமுறும் உதாரனிடம் ‘அமுதவல்லி

நலிகுஷ்ட ரோகி’ என எச்சரிக்க!”

தார்வேந்தன் இதுகேட்டான்; வியந்தான்! “ஆம் ஆம்

தந்திரத்தால் ஆகாத தொன்று மில்லை;

பேர்வாய்ந்த உதாரனைப்போய் அழைப்பீர்’ என்றான்.

பேச்சவல்ல அமைச்சர்பலர் சென்றழைத்தார்.

தேர்வாய்ந்த புவிராஜன் போலே யந்தச்

செந்தமிழ்த்திங் கவிராஜன் உதாரன் வந்தான்.

பார்வேந்தன் நிகழ்த்தினான்; உதாரன் கேட்டுப்

‘பைந்தமிழ்க்குத் தொண்டு செயக்கடவோம்’ என்றான்.

சிந்து கண்ணி

மன்னவன் ஆணைப்படி - கண்ணி

மாடத்தைச் சேர்ந்ததொரு

பன்னரும் பூஞ்சோலை - நடுப்

பாங்கில் ஓர் பொன்மேடை!

அன்னதோர் மேடையிலே - திரை

ஆர்ந்த மறைவினிலே

மின்னொளி கேட்டிருப்பான் - கவி

வேந்தன் உரைத்திடுவான்!



Poet Utharan is his name.  
 He is sure a fine teacher.  
 None is equal to him in the world.  
 But, his young age makes me shiver,  
 Since, for lessons, if both're freely left,  
 Unexpected turns might occur!

"But, I shall suggest a way out!  
 When Amuthavalli takes her lessons  
 We should see that they do not meet!  
 As for that I've got my plans!  
 Let's tell her that blind are his eyes  
 And create in her mind a scare!  
 To Utharan, let us tell 'The Princess  
 Is a leper and so beware!'"

The king approved this deft advice.  
 "True! Nothing is hard to achieve  
 Through tact! Bring that Utharan at once!"  
 The king's order, his ministers conveyed!  
 The prince of words, the bard did come!  
 To this lord of poetic grandeur  
 The king expressed his deep desire!  
 He too accepted the royal offer!

At the king's orders,  
 Adjacent to the Ladies' bower  
 And within the garden,  
 In a decorated dais,  
 A screen hung in the middle,  
 So that they could not meddle!  
 From one side of the screen Utharan taught;  
 From the other, the dazzling princess learnt.

யாப்புமுறை உரைப்பான் - அணி  
 யாவும் உரைத்திடுவான்;  
 பாப்புனை தற்கான - அநு  
 பவம்பல புகல்வான்.  
 தீர்ப்புற அன்னவளும் - ஆசு  
 சித்திரம் நன்மதுரம்  
 சேர்ப்புறு வித்தாரம் - எனும்  
 திங்கவிதை யனைத்தும்

கற்றுவர லானாள் - அது  
 கால பரியந்தம்  
 சற்றும் அவன் முகத்தை - அவள்  
 சந்திக்கவில்லை! விழி  
 அற்றவனைப் பார்த்தல் - ஓர்  
 அபசகுன மென்றே!  
 உற்றதோர் நோயுடையாள் - என்  
 றுதாரனும் பார்த்ததில்லை!

இவ்விதம் நாட்கள் பலப் - பல  
 ஏகிட ஓர் தினத்தில்  
 வெவ்விழி வேலுடையாள் - அந்த  
 மேடையிற் காத்திருந்தாள்.  
 அவ்வம யந்தனிலே - விண்  
 அத்தனையும் ஒளியால்  
 கவ்வி உயர்ந்ததுபார் - இருட்  
 காட்டை அழித்த நிலா!

எண்சீர் விருத்தம்

அமுதவல்லி காத்திருந்த மேடை யண்டை

அழகிய பூஞ்சோலையண்டை உதாரன் நின்றே,  
 இமையாது நோக்கினான் முழு நிலாவை!

இருவிழியால் தழுவினான்; மனத்தால் உண்டான்!

Device of sifting syllables,  
Usage of metaphors and similes,  
Handling idioms and phrases,  
Different types of verses,  
The whole art of prosody,  
With his experience as a poet,  
Utharan, master, taught her all this!  
The princess learnt with all her soul.

When lessons were zealously taught  
Never could they face to face meet!  
Seeing the blind is an ill-omen –  
Thinking so, she avoided seeing him!  
Since leprosy is a loathsome disease  
Never did he wish to see her face!  
The minister's device worked out well.  
All went on for a time too well!

A number of days had gone by –  
One day the princess waited  
Alone for her mentor – bard,  
Unaware of his arrival there,  
On the other side of the screen.  
Then, slowly glided the cool moon,  
Spraying its lustrous, glittering rays.  
So, gripping darkness was swiftly chased away!

Near the dais where she sat alone,  
Gazing at the sky stood Utharan!  
Even to wink, his eyes forgot  
And devoured the grace of the ascending moon!

சுமை சுமையாய் உவப்பெடுக்க, உணர்வு வெள்ளம்  
தூண்டிவிட ஆ ஆ ஆ என்றான்; வாணி  
அமைத்திட்டாள் நற்கவிதை! மழைபோற் பெய்தான்!  
அத்தனையும் கேட்டிருந்தாள் அமுத வல்லி;

“நீலவான் ஆடைக்குள் உடல் மறைத்து  
நிலாவென்று காட்டுகின்றாய் ஒளி முகத்தை!  
கோலமுழு தும்காட்டி விட்டால் காதற்  
கொள்ளையிலே இவ்வுலகம் சாமோ? வானச்  
சோலையிலே பூத்ததனிப் பூவோ நீதான்!  
சொக்கவெள்ளிப் பாற்குடமோ, அமுத ஊற்றோ!  
காலைவந்த செம்பரிதி கடலில் மூழ்கிக்  
கனல்மாறிக் குளிரடைந்த ஒளிப் பிழம்போ!

அந்தியிருளாற் கருகும் உலகு கண்டேன்;  
அவ்வாறே வான் கண்டேன்; திசைகள் கண்டேன்;  
பிந்தியந்தக் காரிருள்தான் சிரித்த துண்டோ?  
பெருஞ்சிரிப்பின் ஒளிமுத்தோ நிலவே நீதான்  
சிந்தாமல் சிதறாமல் அழகை யெல்லாம்  
சேகரித்துக் குளிரேற்றி ஒளியும் ஊட்டி  
இந்தாவென் றேஇயற்கை அன்னை வானில்  
எழில்வாழ்வைச் சித்தரித்த வண்ணந் தானோ!

உனைக்காணும் போதினிலே என்னுளத்தில்  
ஊறிவரும் உணர்ச்சியினை எழுது தற்கு  
நினைத்தாலும் வார்த்தைகிடைத் திடுவ தில்லை;  
நித்திய தரித்திரராய் உழைத் துழைத்துத்  
தினைத்துணையும் பயனின்றிப் பசித்த மக்கள்  
சிறிதுகூழ் தேடுங்கால், பாணை ஆரக்  
கனத்திருந்த வெண்சோறு காணும் இன்பம்  
கவின்நிலவே உனைக்காணும் இன்பம் தானோ?

உன்னைஎன திருவிழியாற் காணு கின்றேன்;  
ஒளிபெறுகின்றேன்; இருளை ஒதுக்குகின்றேன்;



Happiness flowed like the fretting tides,  
    Alive to beauty, he cried "Ah! Ah!"  
Poems he poured like a torrent!  
    Princess heard them with filling joy!

"Clad in cerulean splendour  
    You, the moon, show your dazzling face!  
If your entire figure you reveal  
    Will the world end in the epidemic of love?  
Are you a sky-born unique flower?  
    Silver salver or nectar spring?  
Or did the sun, bathing in the cool brine  
    Lose its heat and got chillness and lustre?

"I see the world devoured by darkness  
    Likewise I see the entire space!  
Could laughter spring from that darkness?  
    Are you that laughter's begotten pearl?  
You're bright and beauty incarnate  
    And cool! Nature has painted  
With all her artistic talent,  
    The azure sky for you to saunter!

"When I see your enchanting charm,  
    Fitting phrases fail me to paint  
My emotions in their fullest form!  
    Those who toil, but wail in want  
And struggle for a mess of pottage,  
    If, by chance, get a sumptuous food,  
They would derive a momentous joy!  
    Is that akin to that of seeing you?

"I see your charm with both my eyes!  
    I feel your light chasing darkness!

இன்னலெலாம் தவிர்கின்றேன்; களிகொள் கின்றேன்;  
 எரிவில்லை; குளிக்கின்றேன், புறமும் உள்ளும்!  
 அன்புள்ளம் பூணுகின்றேன்; அதுவு முற்றி  
 ஆகாயம் அளாவுமொரு காதல் கொண்டேன்!  
 இன்பமெனும் பால்நுரையே! குளிர் விளக்கே!  
 எனைஇழந்தேன், உன்னெழிலில் கலந்த தாலே!"

### வேறு சிந்துகண்ணி

இவ்வித மாக உதாரனும் - தன  
 தின்குரலால் வெண்ணிலாவையே  
 திவ்விய வர்ணனை பாடவே - செவி  
 தேக்கிய கன்னங் கருங்குயில்,  
 'அவ்வறி ஞன்கவி வல்லவன் - விழி  
 அற்றவ னாயின், நிலாவினை  
 எவ்விதம் பார்த்தனன், பாடினன்? - இதில்  
 எத்துக்கள் உண்டெ'ன ஓடியே,

சாதுரியச் சொல் உதாரனை - அவன்  
 தாமரைக் கண்ணொடும் கண்டனள்!  
 ஒதுமலைக் குலம்போலவே - அவன்  
 ஓங்கிய தோள்களைக் கண்டனள்!  
 'ஏதிது போன்றஓ ராண்மழில் - குறை  
 இன்றித் திருந்திய சித்திரம்?  
 சோதி நிலாவுக்கும் மாசண்டாம் - இச்  
 சந்தரனோ கறை ஒன்றிலான்!"

என்று வியப்புடன் நின்றனள்; - அந்த  
 ஏந்திழை தன்னெதிர் நின்றதைத்  
 தன்னிக ரற்ற உதாரனும் - கண்டு  
 தன்னை மறந்த வனாகியே,  
 'என்ன வியப்பிது? வானிலே - இருந்  
 திட்டதொர் மாமதி மங்கையாய்  
 என்னெதிரே வந்து வாய்த்ததோ? - புவிக்  
 கேதிது போலொரு தண்ணளி!"

Distress gone, I feel the delight!  
My body and soul feel cool comfort!  
A pleasing softness pervades me,  
Above the blue sky my deep love goes.  
Vested with foams! Venus Goddess!  
Your charms enfold me in peerless pleasure!"

When Utharan thus sang to the moon,  
In his enchanting manly voice,  
Extolling its splendour rare,  
The princess could clearly hear.  
"If this bard is really blind  
How can he thus know the moon  
And describe its resplendent charms?"

So she ran to the other side  
Of the screen and saw the bard.  
She saw his broad shoulders  
Which were like lofty mountains.  
"Here is a handsome man,  
The craft of a perfect hand!  
Even the moon has some specks,  
But, this man is fine and faultless!"

When she astounded stood  
Near that singing bard,  
He too was taken aback  
And stood wonder-struck!  
"What a marvel! Has the moon  
Come down to the earth in feminine form?  
A beauty with glowing face  
Stands before me with a rare grace!

மின்னற் குலத்தில் விளைந்ததோ? - வான்  
 வில்லின் குலத்திற் பிறந்ததோ?  
 கன்னற் றமிழ்க்கவி வாணரின் - உளக்  
 கற்பனையே உருப் பெற்றதோ!  
 பொன்னின் உருக்கிற் பொலிந்ததோ? - ஒரு  
 பூங்கொடியோ? மலர்க் கூட்டமோ?  
 என்று நினைத்த உதாரன்தான் - "நீ  
 யார்?" என்ற ஓர்உரை போக்கினான்.

"அமுதவல்லி யன்றோ!" என்றாள் - 'அந்த  
 அமைச்சனும் முடி வேந்தனும்  
 நமைப் பிரித்திடும் எண்ணத்தால் - உனை  
 நாட்டம் இலாதவன் என்றனர்!  
 சமுசயப்பட நீஇன்று - மதி  
 தரிசன மதைப் பாடினை!  
 கமலங்கள் எனும் கண்ணுடன் - உனைக்  
 காணப் பெற்றதென் கண்' என்றாள்.

எண்சீர் விருத்தம்

"இன்னொன்று கேளாயோ அமுதவல்லி!  
 என்னிடத்தில் உன்தந்தை 'என்மகட்கு  
 முன்னொன்று தீவினையால் பெருநோய் வந்து  
 மூண்ட' தெனச் சொல்லி வைத்தான்! அதனாலன்றோ,  
 மின்னன்று பெண்ணென்று புவியில் வந்து  
 விளைந்ததுபோல் விளைந்தஉன தழகு மேனி  
 இன்றுவரை நான்பார்க்க எண்ண வில்லை"  
 என்றுரைத்தான்; வியப்புடையான் இன்னுள்  
 சொல்வான்;

"காரிருளால் சூரியன்தான் மறைவ துண்டோ?  
 கறைச்சேற்றால் தாமரையின் வாசம் போமோ?  
 பேரெதிர்ப்பால் உண்மைதான் இன்மை யாமோ?  
 பிறர்க்குழ்ச்சி செந்தமிழை அழிப்ப துண்டோ?"

"Is she an offspring of lightning?  
 Or is she the rainbow recent born?  
 Or is she, to a Tamil bard's  
 Imagination, so deftly drawn?  
 Is she made of pure red gold?  
 A creeper or a flower bouquet?"  
 Musing awhile in wonderment,  
 Utharan asked, "Who are you?"

"Am I not Princess Amuthavalli?  
 The king, my sire and his minister  
 With a view to keep us apart  
 Said to me that you lack eye sight!  
 Unexpectedly I heard you sing  
 In praise of the shining moon.  
 Now, I see your lotus eyes  
 With mine and feel a Heavenly bliss!"

"Listen Amuthavalli, one more word!  
 Your father said to me, 'My daughter,  
 Due to her burdens of previous birth  
 Stands afflicted! She is a leper!'  
 So, the lightning-like dazzling belle,  
 Till this day, I have missed your sweetness!"  
 The astounded bard narrated the tale!  
 Wonder-stuck, he ran on in joy:

"Could the sun be hidden by clouds?  
 Will mud make lotus lose its smell?  
 Could pitted force bring down the truth?  
 Could cunning deeds destroy Tamil?"



நேர்இருத்தித் தீர்ப்புரைத்துச் சிறையிற் போட்டால்  
 நிறைதொழிலா ளர்களுணர்வு மறைந்து போமோ?  
 சீரழகே! திந்தமிழே! உனைஎன் கண்ணைத்  
 திரையிட்டு மறைத்தார்கள்!" என்று சொன்னான்.

பஃறொடை வெண்பா

“வானத்தை வெண்ணிலா வந்து தழுவுவதும்  
 மோனத் திருக்கும் முதிர்சோலை மெய்சிலிர்க்க

அநந்தத் தென்றல்வந் தாரத் தழுவுவதும்  
 நானோக்கி நோக்கி நலிதலினைக் காணாயோ?

சித்திரித்த ஆணழகே; சென்றுபடர் முல்லையினைக்  
 கத்திரித்தல் இன்றிக் கரந்தழுவும் மாமரமும்,

சத்தமிட்ட வண்டு தடாகத்தின் அல்லியினை  
 முத்தமிட்டுத் தேன்குடிக்கும் நல்ல முடிவும்,

உணர்வுதனை உண்டாக்க வில்லையோ உன்பால்?  
 தணலைத்தான் வீசுகின்றான் சந்திரனும் என்மேல்!”

குணமுள்ளார், கொஞ்சவரும் கோதையரைக் காதற்  
 பிணமாக்கித் தாங்கள் பிழைக்க நினைப்பாரோ?”

என்றுதன் காதல் எரிதழலுக் காற்றாமல்  
 சென்றுதன் னெஞ்சம் தெரிவித்தாள் சேல்விழியாள்!

“நன்று மடமயிலே! நான்பசியால் வாடுகின்றேன்;  
 குன்றுபோல் அன்னம் குவித்திருக்கு தென்னெதிரில்!

உண்ண முடியாதே! ஊராள்வோன் கூர்வாளும்  
 வண்ணமுடிச் செல்வாக்கும் வந்து மறிக்குதடி!

எண்ணக் கடலில் எழுங்காதல் நீளலைதான்  
 உண்ணும் மணிக்குளத்தில் ஓடிக் கலக்காமல்

Even if shut behind the bars,  
Will the labourers lose their vigour?  
O beauty of Tamil! They've hidden  
You, from my eyes!" Thus he sang in joy!

"The moon passionately embraces the sky,  
And the flowery garden sways, in joy,

Roused by the gentle touch of Southern breeze  
Distressed I remain when I see all this!

Divine painter's delicate model!  
The creepers are kindly hugging the mango trees!

Don't you see the humming bees gently kissing  
The lily and sucking honey in sensuous joy?

Don't these subtle scenes evoke your passion?  
The moon too emits heat and makes me pine!

Would men of virtue abandon loving lasses,  
Allow them to die but flee for their lives?"

The burning flame of her love made her seek  
Asylum. Her words would melt even the rocks!

"Well, my peacock! Desire fills my entire soul!  
You are banquet rich for starving souls!

O I'm forbidden to taste! The king's sharp sword  
And crown's endless powers, cross my path of love!

Love that springs in human hearts like the tides  
Is not allowed to flourish in real life!

நால்வருணங் கள்விதித்தார் நாட்டார்கள்; அன்னவற்றில்  
மேல்வருணம் கோல்கொண்டு மேதினியை ஆள்வருணம்

நீயன்றோ பெண்ணே? நினைப்பை யகற்றிவிடு!  
நாயென்றே எண்ணிஎனை நத்தாமல் நின்றுவிடு!

வேல்விழியால் என்றன் விலாப்புறத்தைக் கொத்தாதே!  
பால்போல் மொழியால் பதைக்கஉயிர் வாங்காதே!

கண்ணாடிக் கன்னத்தைக் காட்டிஎன் உள்ளத்தைப்  
புண்ணாக்கிப் போடாதே; போபோ, மறைந்துவிடு!

காதல் நெருப்பால் கடலுன்மேல் தாவிடுவேன்  
சாதிஎனும் சங்கிலிஎன் தாளைப் பிணித்ததட!

பாளைச் சிரிப்பில்நான் இன்று பதறிவிட்டால்  
நாளைக்கு வேந்தனெனும் நச்சரவுக் கென்செய்வேன்?

கொஞ்ச தமிழ்த்தேன் குடித்துவிட அட்டியில்லை;  
அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதமையன் றோ அணங்கே?

ஆணிப்பொன் மேனி அதில்கிடக்கும் நல்லொளியைக்  
காணிக்கை நீவைத்தால் காப்பரசர் வாராரோ?

பட்டாளச் சக்ரவர்த்தி பார்த்தாலும் உன்சிரிப்புக்  
கட்டாணி முத்துக்குக் காலில்விழ மாட்டாரோ?"

என்றமுதான் விம்மி இளையான், கவியரசன்.  
குன்றும் இரங்கும்! கொடும்பாம்பும் நெஞ்சினகும்!

ஏழையரைக் கொல்ல எதிரிருந்து பார்த்திருப்போர்  
பாழான நெஞ்சம் சிலசமயம் பார்த்திரங்கும்!

சித்தம் துடிக்கின்ற சேயின் நிலைமைக்கு  
ரத்தவெறி கொண்டலையும் நால்வருணம் ஏனிரங்கும்?

ரத்தவெறி கொண்டலையும் ராசன்மனம் ஏனிரங்கும்?  
அத்தருணம் அந்த அமுதவல்லி ஈதுசொல்வாள்;

Of the fourfold classes, our men created,  
Superior you are, to rule the land, destined!

So, get rid of that fated thought of love!  
Consider me as a pet dog and take leave!

Don't wound my heart with bewitching lance-like glance!  
Don't take my life with your words and stance!

With your radiant cheeks, rouse not my love!  
Bother me not! Begone! Begone!

The flame of love makes me dare and leap!  
But, the chain of castes has fettered my feet!

If I shudder today in your sunny smile  
How to face the king, a poisonous serpent?

I'm willing to taste your Tamil-like charm!  
Is it not foolish to brave deadly harm?

Won't your golden figure and golden youth  
Make the rulers cross their swords for you?

For your loving hug and luscious lips,  
Will not mighty emperors fall at your feet?"

Sobbing cried aloud this young emperor of bards.  
Stones would melt and serpents lose their nature!

Those pitiless men that pounce on the poor  
Might be moved perchance and sympathy pour!

At Utharan's agitated and desperate mood  
How would the blood-thirsty casteism cease?

How would the blood-thirsty ruler's mind be touched?  
Then, the princess said, unto him:

“வாளை உருவிவந்து மன்னன் எனதுடலை  
நாளையே வெட்டி நடுக்கடலில் போட்டும்,

காளைஉன் கைகள் எனைக் காவாமல் போகட்டும்;  
தாளை அடைந்த இத் தையல்உள்ளம் மாறாதே!

ஆதரவு காட்டாமல் ஐய!எனை விடுத்தால்  
பாதரசைப் போலுன்றன் பாதம் தொடர்வதன்றி,

வேறு கதியறியேன்;வேந்தன் சதுர்வருணம்  
சீறும்எனில் இந்தஉடல் தீர்ந்தபின்னும் சீறிடுமோ?

ஆரத்தமுவி அடுத்தவினா டிக்குள் உயிர்  
தீரவரும் எனிலும் தேன்போல் வரவேற்பேன்!

அன்றியும்என் காதல் அமுதே! நமதுள்ளம்  
ஒன்றுபட்ட பின்னர் உயர்வென்ன தாழ்வென்ன?

நாட்டின் இளவரசி நான் ஒருத்தி! ஆதலினால்  
கோட்டை அரசன்எனைக் கொல்வதற்குச் சட்டமில்லை!

கோல்வேந்தன் என்காதற் கொற்றவனைக் கொல்ல வந்தால்,  
சேல்விழியாள் யான்எனது செல்வாக்கால் காத்திடுவேன்!

சாதிஉயர் வென்றும், தனத்தால் உயர்வென்றும்,  
போதாக் குறைக்குப் பொதுத்தொழிலா ளர்சமுகம்

மெத்த இழிவென்றும், மிகுபெரும்பா லோரைஎல்லாம்  
கத்தி முனைகாட்டிக் காலமெல்லாம் ஏய்த்துவரும்

பாவிகளைத்திருத்தப், பாவலனே நம்மிருவர்  
ஆவி களையேனும் அர்ப்பணம்செய் வோம்! இதனை

நெஞ்சார உன்மேலே நேரிழையாள் கொண்டுள்ள  
மிஞ்சுகின்ற காதலின்மேல் ஆணையிட்டு விள்ளுகின்றேன்!

இன்னும் என்ன?” என்றாள். உதாரன் விரைந்தோடி  
அன்னத்தைத் தூக்கியே ஆரத் தழுவினான்!



"Let the king's sharp sword tear me to pieces  
And throw me into the deep devouring ocean!

Let my lover's hands save me not from death!  
This love-lorn lass will never budge an inch!

Even if you don't come to my succour  
Like your sandals, I shall cling to your feet, sir!

No other way I know! If class-based faith  
Would lash at me, could it beat me after death?

If death is to follow the delight of love  
I shall accept both with ardent faith!

The nectar of my love! Where is the place  
For discrimination between you and me?

I'm the princess, the only heir to the crown!  
To me the king hasn't got powers to condemn!

If the king of this land decides to kill  
My lover, I shall save him with all my spell!

Making money and caste the measure of men,  
Degrading the mass of the labouring classes,

Calling them loathsome, duping the masses,  
And keeping them at bay with swords always;

To mend such men known for their sacrilege,  
Our lives, let both of us now sacrifice!

On the unswerving love of mine I swear,  
Let's lay our lives at love's altar!

What else?", she asked. Towards her the youth raced  
And lifting her, he passionately embraced.

இன்ப உலகில் இருவர்களும் நாள் கழித்தார்  
பின்பொருநாள் அந்தப் பெருமாட்டி அங்கமெலாம்

மாறுபடக் கண்டு மனம்பதறித் தோழியர்கள்  
வேறு வழியின்றி வேந்தனிடம் ஓடியே

“மன்னவனே! உன் அருமை மங்கை அமுதவல்லி  
தன்னை உதாரனுக்குத் தத்தம் புரிந்தாளோ?

காதல்எனும் இன்பக் கடலில் குளித்துவிட்ட  
மாதிரியாய்த் தோன்றுகிறாள்; மற்றிதனை மேன்மைச்

சமூகத்தில் விண்ணப்பம் சாதித்தோம்” என்றார்  
அமைதி யுடைய அரசன் அதன் உண்மை

கண்டறிய வேண்டுமென்று கன்னிகைமா டத்தருகே  
அண்டியிருந் தான்இரவில் ஆரும் அறியாமல்!

வந்த உதாரன்எழில் மங்கைக்கு கைலாகு  
தந்து, தமிழில் தனிக்காதலைக் கலந்து

பேசினதும், காத்திருந்த பெண்ணரசி வேல்விழியை  
வீசினதும், முத்தம் விளைத்த நடைமுறையும்

கண்டான் அரசன்! கடுகடுத்தான்! ஆயிரந்தேள்  
மண்டையிலே மாட்டியதுபோல மனமுளைந்து

மாளிகைக்குச் சென்றான். மறுநாள் விடியலிலே  
வாளில் விஷம்பூசி வைத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டுச்

சேவகரைச் சீக்கிரம் உதாரனை இழுத்துவர  
ஏவினான். அவ்வா நிழுத்துவந்தார் வேந்தனிடம்.

இச்சேதி ஊரில் எவரும் அறிந்தார்கள்;  
அச்சமயம் எல்லாரும் அங்குவந்து கூடிவிட்டார்.

ஆர்ந்த கவியின் அரசனுயிர் இன்றோடு  
தீர்ந்ததோ என்று திடுக்கிட்டார் எல்லாரும்!

Some days they swam in the ocean of bliss....  
Seeing some change in her form, her maids

Were rudely shocked! They approached the king  
And reluctantly reported thus:-

"Oh, king! There is a lurking suspicion,  
Whether our princess lost herself to Utharan!

She seems to have swum in the ocean of love!  
To His Excellency's notice we have

Submitted this!", they told with trembling fear.  
Calmly he heard! And to ascertain the fact,

The king, hiding himself, near the bower,  
Watched what transpired between the lovers.

With out-stretched hands, Utharan received the princess  
And in chaste Tamil, his deep love expressed.

She, in turn, shot at him a lance-like glance  
And also gave hearty kisses in abundance!

The king saw all these and got wild. He felt  
A thousand scorpions stinging his head!

The king went to the palace and ordered  
To bring next day, a sword, poison touched.

As commanded by the king, his courtiers  
The next day, dragged Utharan to the court hall.

Quickly all over the town the news spread,  
And people in crowds, there gathered.

The king of bards might, that day, breath his last  
They suspected and felt rudely shocked!

ஈடற்ற நற்கவிஞன் இந்நிலைமை, அக்கன்னி  
மாடத்தில் உள்ள எழில் மங்கைக்கும் எட்டியதாம்;

அங்கே உதாரனிடம் மன்னன் உரைக்கின்றான்,  
சிங்கா தனத்திலே சேர்ந்து; சிந்து கண்ணிகள்

“கொற்றவன் பெற்ற குலக்கொடியைக் கவி

கற்க உன்பால் விடுத்தேன் - அட!

குற்றம் புரிந்தனையா இல்லையா, இதை

மட்டும் உரைத்து விடு!

வெற்றி எட்டுத்திக்கு முற்றிலுமே சென்று

மேவிட ஆள்பவன் நான் - அட

இற்றைக்கு நின்தலை அற்றது! - மற்றென்னை

என்னென்றுதா னினைத்தாய்?

வாள்பிடித் தேபுவி ஆளுமி ராசர்என்

தாள்பிடித்தே கிடப்பார்! - அட

ஆள்பிடித் தால்பிடி ஒன்றிருப்பாய் என்ன

ஆணவ மோஉனக்கு?

மீள்வதற்கோ இந்தத் தீமை புரிந்தனை

வெல்லத் தகுந்தவனோ? - இல்லை!

மாள்வதற்கே இன்று மாள்வதற்கே” என்று

மன்னன் உரைத்திடவே,

“மாமயில் கண்டு மகிழ்ந்தாடும் முகில்

வார்க்கும் மழைநாடா, - குற்றம்

ஆம்என்று நீயுரைத் தால்குற்றமே! குற்றம்

அன்றினில் அவ்விதமே!

கோமகள் என்னைக் குறையிரந்தாள்; அவள்

கொள்ளை வனப்பினிலே - எனைக்

காமனும் தள்ளிடக் காலிடறிற்றுக்,

கவிழ்ந்தவண்ணம் வீழ்ந்தேன்!

பழகும் இருட்டினில் நானிருந்தேன்; எதிர்

பால் நில வாயிரம்போல் - அவள்

The perilous fate of the king of bards  
Reached the bower and the princess too.

Seated on the decorated throne,  
The king said to the bard, Utharan:

"To you, the princess was entrusted  
To learn that art of prosody!  
Did you not entice her in love?  
Speak out to me at once!  
Throughout the length and breadth of the world  
My banner flies aloft!  
Today, your head is sure to fall!  
Know you not my might?

"Even ferocious kings galore  
touch my feet in fealty!  
Are you not a puny creature?  
How dare you do this act?  
Could you get any help from anywhere?  
Do you have enough courage?  
To the end today, doomed you are!"  
The king roared and the bard replied:

"Oh, king! The clouds make peacocks dance  
And in your soil, rains they cause – If  
My act is dubbed a crime, I admit that!  
Otherwise, I am innocent!  
The princess sought my hands, in love!  
To her beauty, I made my bow.  
Her faultless beauty won my heart!  
Could a man do less than that?

"When I was groping in the darkness  
Her face, a light of thousand moons,



அழகு வெளிச்சம் அடித்த தென்மேல்  
 அடியேன் செய்த தொன்று மில்லை.  
 பிழைபுரிந் தேனென்று தண்டனை போடுமுன்  
 பெற்று வளர்த்த - உன்றன்  
 இழைபுரிச் சிற்றிடை அமுதவல் லிக் குள்ள  
 இன்னல் மறப்ப துண்டோ?"

நொண்டிச் சிந்து

கவிஞன் இவ்வா றுரைத்தான் - புவி  
 காப்பவன் இடியெனக் கனன்றுரைப்பான்;  
 "குவிந்தஉன் உடற்சதையைப் - பல  
 கூறிட்டு நரிதின்னக் கொடுத்திடுவேன்!  
 தவந்தனில் ஈன்றஎன்பெண் - மனம்  
 தாங்குவ தில்லையெனிற் கவலையில்லை!  
 நவிலுமுன் பெரும்பிழைக்கே - தக்க  
 ராசதண் டனையுண்டு! மாற்றமுண்டோ?

அரசனின் புதல்வி அவள் - எனில்  
 அயலவ னிடம்மனம் அடைதலுண்டோ?  
 சரசநி லையிலிருந்தீர் - அந்தத்  
 தையலும் நீயும், அத் தருணமதில்  
 இருவிழி யாற்பார்த்தேன்! - அறி  
 விலி, உனதொருகுடி அடியோடே  
 விரைவில்என் ஆட்சியிலே - ஒரு  
 வேர்இன்றிப் பெயர்த்திட விதித்துவிட்டேன்!"

"கொலைஞர்கள் வருக" என்றான் - அவன்  
 கூப்பிடு முன்வந்து கூடிவிட்டார்.  
 "சிலையிடை இவனை வைத்தே - சிரச்  
 சேதம் புரிக," எனச்செப்பிடு முனம்,  
 மலையினைப் பிளந்திடும் ஓர் - சத்தம்  
 வந்தது! வந்தனள் அமுதவல்லி!  
 "இலைஉனக் கதிகாரம் - அந்த  
 எழிலுடை யான்பிழை இழைக்கவில்லை!

With dazzling lustre enslaved my soul!  
I did not commit any sin!  
Before passing the verdict of guilt  
On me, please have in mind  
Amthavalli, your daughter's fate!  
Could any one forget her pang?"

When the bard uttered thus – The  
King thundered forth and said this:  
"Your radiant flesh, well built – I shall  
Tear to pieces and throw as foxes' meat!  
Even if my daughter gets shattered  
I'm least bothered!  
You know that to your crime – There is  
Capital punishment! Any way out?

"She's the daughter of the king – Then  
How could she lose her heart to a stranger?  
You both were intriguing there –  
The crown princess and you, a teacher.  
I saw with my own eyes – Fool!  
Your family tree will surely be felled,  
In my regime, very soon. Orders  
I have issued to uproot at once."

"Come on, hangmen!" the king ordered – Even  
Before that they were ready for that!  
"Take him to the hangman's block and  
Chop off his head!" While the king ordered this,  
A loud noise came forth – Like  
A mount, blasted! The princess then said:  
"No such powers you've got – This  
Handsome youth has not done any sin.

ஒருவனும் ஒருத்தியுமாய் - மனம்  
 உவந்திடிப் பிழையென உரைப்பதுண்டோ?  
 அரசென ஒரு சாதி - அதற்  
 கயலென வேறொரு சாதியுண்டோ?  
 சரிசன நால் வருணம் - தனைக்  
 காத்திடும் கருத்தெனில், இலக்கணந்தான்  
 தரும்படி அவனை இங்கே - நீ  
 தருவித்த வகையது சரிதானோ?

“என்மனம் காதலனைச் - சென்  
 றிழுத்தபின் னே அவன் இணங்கினதால்  
 அன்னவன் பிழையிலனாம்! - அதற்  
 கணங்கெனைத் தண்டித்தல் முறையெனினும்,  
 மன்னநின் ஒருமகள் நான் - எனை  
 வருத்திட உனக்கதி காரமில்லை!  
 உன்குடிக் கூறிழைத்தான் - எனில்  
 ஊர்மக்கள் இடம்அதை உரைத்தல் கடன்!”

என்றபற் பல வார்த்தை - வான்  
 இடியென உரைத்துமின் னென நகைத்தே  
 முன்னின்ற கொலைஞர் வசம் - நின்ற  
 முழுதுணர் கவிஞனைத் - தன துயிரை  
 மென்மலர்க் கரத்தாலே - சென்று  
 மீட்டனள் வெடுக்கெனத் தாட்டி கத்தால்.  
 மன்னவன் இருவிழியும் - பொறி  
 வழங்கிட எழுந்தனன்; மொழிந்நிடுவான்;

கும்மி

“நாயை இழுத்துப் புறம் விடுப்பீர் - கெட்ட  
 நாவை அறுத்துத் தொலைக்கு முன்னே! - இந்தப்  
 பேயினை நான்பெற்ற பெண்ணெனவே சொல்லும்  
 பேச்சை மறந்திடச் சொல்லி டுவீர்! - என்  
 தூய குடிக்கொரு தோஷத்தையே தந்த

"A lad and a lass – If they fall in love.  
'Tis the world's way! Is it a fault?  
When the king belongs to one class – could  
The citizens belong to a different class?  
There's the fourfold class system – And  
If you want to bow to that,  
Why did you invite him – And  
Appoint him as my teacher?

"It is I who offered my love – And  
He was kind enough to accept it!  
So, he is not guilty! - Though  
Punishing me may seem proper to you,  
I'm the king's only daughter!  
To condemn me you've got no power!  
If you feel, he's at fault - Then  
People alone have to pass verdict!"

Her words sounded like a thunderbolt  
And her laughter flashed like a lightning!  
From the hangmen she drew her love bard  
With her tender hands and all were stunned!  
Her act of defying the king's fiat  
Made her father, the king, fume and fret.  
With his eyes emitting a burning flame  
The king got up from his throne and roared:

"Take away this rebellious maid – Before  
Cutting off her filthy tongue! – At once!  
This devil is my daughter no more! – Ask  
Her to forget her royal birth!  
Disgrace has tarnished our tradition – And

துட்டச் சிறுக்கியைக் காவற்சிறை - தன்னில்  
போய் அடைப்பீர்! அந்தப் பொய்யனை ஊரெதிர்  
போட்டுக் கொலைசெய்யக் கூட்டிச் செல்வீர்!”

என்றுரைத்தான்; இருசே வகர்கள் - அந்த  
ஏந்திழை அண்டை நெருங்கி விட்டார்! - அயல்  
நின்ற கொலைஞர், உதாரனையும் 'நட  
நீ என் றதட்டினர்! அச்சமயம் - அந்த  
மன்றி லிருந்த ஓர் மந்திரிதான் - முடி  
மன்னனை நோக்கி யுரைத்திடுவான்: “நீதி  
அன்றிது மங்கைக் கிழைத்திருக்கும் தண்டம்;  
அன்னது நீக்கி யருள்க” என்றான்.

எண்சீர் விருத்தம்

“காதலனைக் கொலைக்களத்துக் கணுப்பக் கண்டும்  
கன்னியெனை மன்னிக்கக் கேட்டுக் கொண்ட  
நீதிநன்று மந்திரியே! அவன் இறந்தால்  
நிலைத்திடும்என உயிரெனவும் நினைத்து விட்டாய்!  
சாதல்எனில் இருவருமே சாதல் வேண்டும்;  
தவிர்வதெனில் இருவருமே தவிர்தல் வேண்டும்!  
ஓதுகஇவ் விரண்டி லொன்று மன்னவன் வாய்!  
உயிர்எமக்கு வெல்லமல்ல!” என்றான் மங்கை.

“என் ஆணை மறுப்பீரோ சபையி லுள்ளீர்!  
இசைகிடந்த என்செங்கோல் தன்னை வேற்றார்  
பின்நானும் படிசும்மா இருப்ப துண்டோ?  
பிழைபுரிந்தால் சகியேன்நான்! உறுதி கண்டீர்!  
என் ஆணை! என் ஆணை!! உதார னோடே  
எதிரிலுறும் அமுதவல்லி இருவர் தம்மைக்  
கன்மீதி லேகிடத்திக் கொலைசெய் வீர்கள்  
கடிதுசெல்வீர்; கடிதுசெல்வீர்!!” என்றான் மன்னன்.

அவையினிலே அசைவில்லை பேச்சுமில்லை;  
அச்சடித்த பதுமைகள்போல் இருந்தார் யாரும்!



Let her be confined in prison! – Take  
The bard, this dolt, to gallows – And  
At once kill him in a public place!"

On these orders came two armed men,  
Near the crown princess and anon!  
They bade Utharan follow them.  
Meanwhile a minister humbly addressed the king:  
"Your Majesty's verdict is not just!  
Prithee! Please cancel that royal mandate!  
The princess is innocent!  
Let her not suffer punishment!"

"Seeing my lover sent to gallows,  
pleading you're to get me pardon,  
O Minister! Your justice seems to me curious!  
Do you think, I'll live after his death?  
If death is destined, we shall both accept!  
Pardon too, both of us should get!  
Either of these should be the king's verdict!  
Life is, not so sweet!", Princess said!

"Would this assembly resist my decision?  
If I now let both of them at large  
It will be a blot on our tradition!  
I will not tolerate anybody's fault!  
It is my order! Yes order! Soldiers!  
Take Amuthavalli and the bard  
And get them beheaded at the block!  
Tarry not! Go on!" he said.

Speechless and motionless were the men there!  
Like moulded statues all remained!

சுவையறிந்த பிறகுணவின் சுகம்சொல் வார்போல்  
 தோகையவள், “என்காதல் துரையே கேளாய்!  
 எவையும்நமைப் பிரிக்கவில்லை; இன்பம் கண்டோம்;  
 இறப்பதிலும் ஒன்றானோம்! அநீதி செய்த  
 நவையுடைய மன்னனுக்கு நாட்டு மக்கள்  
 நற்பாடம் கற்பியா திருப்ப தில்லை.

இருந்திங்கே அநீதியிடை வாழ வேண்டாம்;  
 இறப்புலகில் இடையறா இன்பங் கொள்வோம்!  
 பருந்தும், கண்முடாத நரியும், நாயும்,  
 பலிபீட வரிசைகளும், கொடுவாள் கட்டும்  
 பொருந்தட்டும்; கொலைசெய்யும் எதேச்சை மன்னன்  
 பொருந்தட்டும்; பொதுமக்கள் ரத்தச் சேற்றை  
 அருந்தட்டும்!” என்றாள். காதலர்கள் சென்றார்!  
 அதன்பிறகு நடந்தவற்றை அறிவிக்கின்றேன்:

கொலைக்களத்தில் கொலைஞர்களும் அதிகாரங்கள்  
 கொண்டவரும் காதலரும் ஒர்பால் நின்றார்;  
 அலைகடல்போல் நாட்டார்கள் வீடு பூட்டி  
 அனைவருமே வந்திருந்தார். உதார னுக்கும்  
 சிலைக்குநிகர் மங்கைக்கும் ‘கடைசியாகச்  
 சிலபேச்சுப் பேசினாள்’ என்று சொல்லித்  
 தலைப்பாகை அதிகாரி விடைதந் திட்டான்;  
 தமிழ்க்கவிஞன் சனங்களிடை முழக்கஞ் செய்வான்;

பேரன்பு கொண்டவரே, பெரியோரே, என்  
 பெற்றதாய் மாரே, நல் இளஞ்சிங் கங்காள்!  
 நீரோடை நிலங்கிழிக்க, நெடும ரங்கள்  
 நிறைந்துபெருங் காடாக்கப், பெருவி லங்கு  
 நேரோடி வாழ்ந்திருக்கப், பருக்கைக் கல்லின்  
 நெடுங்குன்றில் பிலஞ்சேரப், பாம்புக் கூட்டம்  
 போராடும் பாழ்நிலத்தை அந்த நாளில்  
 புதுக்கியவர் யார்? அழகு நகருண் டாக்கி!

Just as describing the taste after the feast,  
The lass said, "My love! Listen to my words!  
We had our days! No force can sever us!  
Now we will be united even in death!  
To the king, known for his highhanded ways,  
Lessons, people will surely teach!

"Let us not live here in this unjust world!  
In death, let us both seek pleasure!  
Let the king's dagger taste our flesh and blood!  
Let beasts eat our flesh with rapture!  
Let the murderous ruler get delight!  
Let the people witness our end!  
Let the gallows fully drench in our blood!"  
Then with the hangmen, they went.

Near the gallows, the hangmen and officers  
Stood around Utharan and the princess!  
Like the roaring tides people had gathered there!  
Entire city had come to witness!  
To the condemned princess and the bard,  
The turbaned hangmen gave a chance,  
To deliver their last speech to the people!  
The Tamil poet thundered thence:

"My beloved men and esteemed elders  
Beloved mothers and courageous cubs!  
Earth eroded by rivers, shady forests  
Formed by lofty trees, the stony hill,  
In the caves of which serpents struggle hard;  
And whose sweat and blood could render  
The arduous task of reclaiming these lands,  
Creating lovely cities to live in?

சிற்றூரும், வரப்பெடுத்த வயலும், ஆறு  
 தேக்கியநல் வாய்க்காலும், வகைப்படுத்தி  
 நெற்சேர உழுதுழுது பயன்வி னைக்கும்  
 நிறையுழைப்புத் தோள்களெலாம் எவரின் தோள்கள்?  
 கற்பிளந்து மலைபிளந்து கனிகள் வெட்டிக்  
 கருவியெலாம் செய்துதந்த கைதான் யார்கை?  
 பொற்றுகளைக் கடல்முத்தை மணிக்கு லத்தைப்  
 போய்எடுக்க அடக்கியமூச் செவரின் மூச்சு?

அக்கால உலகிருட்டைத் தலைகீழாக்கி  
 அழகியதாய் வசதியதாய்ச் செய்து தந்தார்!  
 இக்கால நால்வருணம் அன்றி ருந்தால்  
 இருட்டுக்கு முன்னேற்றம் ஆவ தன்றிப்  
 புக்கபயன் உண்டாமோ? பொழுது தோறும்  
 புனலுக்கும் அனலுக்கும் சேற்றி னுக்கும்  
 கக்கும்விஷப் பாம்பினுக்கும் பிலத்தி னுக்கும்  
 கடும்பசிக்கும் இடையறா நோய்களுக்கும்,

பலியாகிக் கால்கைகள் உடல்கள் சிந்தும்  
 பச்சைரத்தம் பரிமாறி இந்த நாட்டைச்  
 சலியாத வருவாயும் உடைய தாகத்  
 தந்ததெவர்? அவரெல்லாம் இந்த நேரம்  
 எலியாக முயலாக இருக்கின் றார்கள்!  
 ஏமாந்த காலத்தில் ஏற்றங் கொண்டோன்  
 புலிவேஷம் போடுகின்றான்! பொதுமக் கட்டுப்  
 புல்லளவு மதிப்பேனும் தருகின் றானா?

அரசனுக்கும் எனக்குமொரு வழக்குண்டாக  
 அவ்வழக்கைப் பொதுமக்கள் தீர்ப்ப தேதான்  
 சரியென்றேன்; ஒப்பவில்லை! இவளும் நானும்  
 சாவதென்றே தீர்ப்பளித்தான்; சாவ வந்தோம்!  
 ஒருமனிதன் தேவைக்கே இந்தத் தேசம்  
 உண்டென்றால், அத்தேசம் ஒழிதல் நன்றாம்!  
 இருவர்இதோ சாகின்றோம்; நாளை நீங்கள்  
 இருப்பதுமெய் என்றெண்ணி யிருக்கின் றீர்கள்!



"Hamlets, fields bordered by ridges, channels  
Which flow from rivers; grooming these  
And again and again ploughing the fields  
Who strived hard to raise paddy crops?  
Blowing up stones and mounts, digging minerals  
Who made those tools of daily use?  
For mining gold, fishing pearls, digging gems  
Who had undergone countless odds?

"Doing away the gripping darkness of the world  
Who made it livable and lovable?  
If today's fourfold classes, then existed,  
Could progress have made its way?  
For the flood and flame and the soaking mud,  
For the pouncing beasts and reptiles,  
For eternal hunger and ceaseless ills,  
Fall a prey, our hapless people!

"Spilling the hot blood from their body and limbs  
Who laboured for our land to flourish,  
With endless resources and nation's wealth?  
Those who made our nation so rich  
Today live like tiny rats and rabbits!  
But, others who are up the ladder  
Now pretend to possess tiger's prowess!  
Do they treat us with due honour?

"The tussle between the king and myself"  
Should be settled by the people, I said.  
The king refused; I and the princess now sail  
Towards death in his cruel rule.  
If nation is meant for the needs of one  
Better, I feel, it perishes soon!  
Today we both bid farewell! Do not think  
Your lives are secure in this land?



தன்மகளுக் கெனை அழைத்துக் கவிதை சொல்லித்  
 தரச்சொன்னான்; அவ்வாறு தருங்கா லிந்தப்  
 பொன்மகளும் எனைக்காதல் எந்தி ரத்தால்  
 புலன்மாற்றிப் போட்டுவிட்டாள்; ஒப்பி விட்டேன்!  
 என்உயிருக் கழுவில்லை! அந்தோ! என்றன்  
 எழுதாத சித்திரம்போல் இருக்கு மிந்த  
 மன்னுடல்வெட் டப்படுமோர் மாபழிக்கே  
 மனநடுக்கங் கொள்ளுகின்றேன்! இன்னுங் கேளீர்;

தமிழறிந்த தால்வேந்தன் எனைஅழைத்தான்;  
 தமிழ்க்கவியென் றெனை அவளும் காத லித்தாள்!  
 அமுதென்று சொல்லுமிந்தத் தமிழ், என்னாவி  
 அழிவதற்குக் காரணமா யிருந்த தென்று  
 சமுதாயம் நினைத்திடுமோ? ஐயகோ! என்  
 தாய்மொழிக்குப் பழிவந்தால் சகிப்ப துண்டோ?  
 உமைஒன்று வேண்டுகின்றேன். மாசில் லாத  
 உயர்தமிழை உயிர்என்று போற்று மின்கள்!

அரசனுக்குப் பின்னிந்தத் தாய் நாட்டை  
 ஆளுதற்குப் பிறந்தஒரு பெண்ணைக் கொல்ல  
 அரசனுக்கோ அதிகாரம் உங்க ளுக்கோ?  
 அவ்வரசன் சட்டத்தை அவம தித்தான்!  
 சிரம்அறுத்தல் வேந்தனுக்குப் பொழுது போக்கும்  
 சிறியகதை! நமக்கெல்லாம் உயிரின் வாதை!  
 அரசன்மகள் தன்னாளில் குடிகட் கெல்லாம்  
 ஆளுரிமை பொதுவாக்க நினைத்தி ருந்தாள்!

ஐயகோ சாகின்றாள்! அவளைக் காப்பீர்!  
 அழகியஎன் திருநாடே! அன்பு நாடே!  
 வையகத்தில் உன்பெருமை தன்னை, நல்ல  
 மணிநதியை, உயர்குன்றைத், தேனை அள்ளிப்  
 பெய்யுநறுஞ் சோலையினைத், தமிழாற் பாடும்  
 பேராவல் தீர்ந்ததில்லை! அப்பே ராவல்  
 மெய்யிதயம் அறுபடவும், அவ்வி ரத்த  
 வெள்ளந்தான் வெளிப்படவும், தீருமன்றோ?

"The king invited me to teach prosody,  
To his daughter; when doing so,  
The golden damsel's spell drew me  
To her romantic glance and lo!  
Certainly, I do not weep for my death!  
But, this fresco-like charming belle  
To be brutally butchered, rocks my heart!  
It's heart-rending! More I shall tell:

"Well-versed in Tamil! So I was sent for!  
Verses of Tamil allured her!  
Tamil which is considered nectar  
Has become to me a halter!  
Such might be the logic of the future!  
Any harm to Tamil, shall we bear?  
Let me make this clarion call! Consider  
Mother Tamil as your life and breath!

"The princess is born to wield the sceptre;  
Could she be killed by the king himself?  
Or people alone have got such a power?  
The law of this land, the king did insult!  
Beheading is monarch's joyous pastime!  
But, to us, it is a life's battle!  
The princess had decided to grant freedom  
To you, people, to rule this land!

"Alas! She is dying! Save her from the peril!  
My country! My lovely country!  
Your place of pride in the world, your rivers,  
Hills and gardens yielding honey,  
All these I crave to sing in Tamil sweet!  
Desire is endless in my mind!  
When such a heart gets pierced and made to bleed  
That desire will come to naught!

“வாழியஎன் நன்னாடு பொன்னா டாக!

வாழியநந் பெருமக்கள் உரிமை வாய்ந்தே!  
வீழியபோய் மண்ணிடையே விண்வீழ் கொள்ளி  
வீழ்வதுபோல் தனித்தாளும் கொடிய ஆட்சி!  
ஏழையினேன் கடைசிமுறை வணக்கம் செய்தேன்!  
என்பெரியீர், அன்னையீர் ஏகு கின்றேன்!  
ஆழ்கஎன்றன் குருதியெலாம் அன்பு நாட்டில்  
ஆழ்க” என்றான்! தலைகுனிந்தான் கத்தியின்கீழ்!

படிகத்தைப் பாலாபி ஷேகம் செய்து  
பார்ப்பதுபோல் அமுதவல்லி கண்ணீர் வெள்ளம்  
அடிசேர்தல் கண்டார்கள், அங்கி ருந்தோர்!  
ஆவென்று கதறினாள்! “அன்பு செய்தோர்  
படிமீது வாழாரோ?” என்று சொல்லிப்  
பதைபதைத்தாள்! இதுகேட்ட தேச மக்கள்,  
கொடிதென்றார்! கொடுவாளைப் பறித்தார்! அந்தக்  
கொலையாளர் உயிர்தப்ப ஓட லானார்!

கவிஞனுக்கும் காதலிக்கும் மீட்சி தந்தார்;  
காவலன்பால் தூதொன்று போகச் சொன்னார்;  
“புவியாட்சி தனிஉனக்குத் தாரோம் என்று  
போயுரைப்பாய்” என்றார்கள்! போகா முன்பே  
செவியினிலே ஏறிற்றுப், போனான் வேந்தன்!  
செல்வமெலாம் உரிமையெலாம் நாட்டா ருக்கே  
நவையின்றி யெய்துதற்குச் சட்டம் செய்தார்!  
நலிவில்லை! நலமெல்லாம் வாய்ந்த தங்கே!

(முற்றும்)

"Let my country prosper, progress and flourish!

Let people live with liberty!

Let the despotic rule fall down on earth

Like the spark of a burning star!

Let me finally bid you farewell!

My elders! Mothers! Let me go!

Let my eager blood drench my country's soil!"

So saying, he bowed to the swords.

As crystal is given a milky showering

The marble-like princess shed tears!

Those assembled there saw her faltering!

She cried aloud, "Could not lovers

Live on earth?" She looked restless and woebegone!

People were fully moved at this!

"Dastardly!" they shouted and snatched the daggers!

Hangmen ran off to save themselves!

The lovers were freed by the roaring people.

They made the hangmen take a message:

"We will not permit a despotic rule!"

Before they reached the king's palace,

He heard the news and so flew for his life!

Laws were made to protect people,

To protect their wealth, rights and liberties!

No ills! People led a peaceful life!

THE END